

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

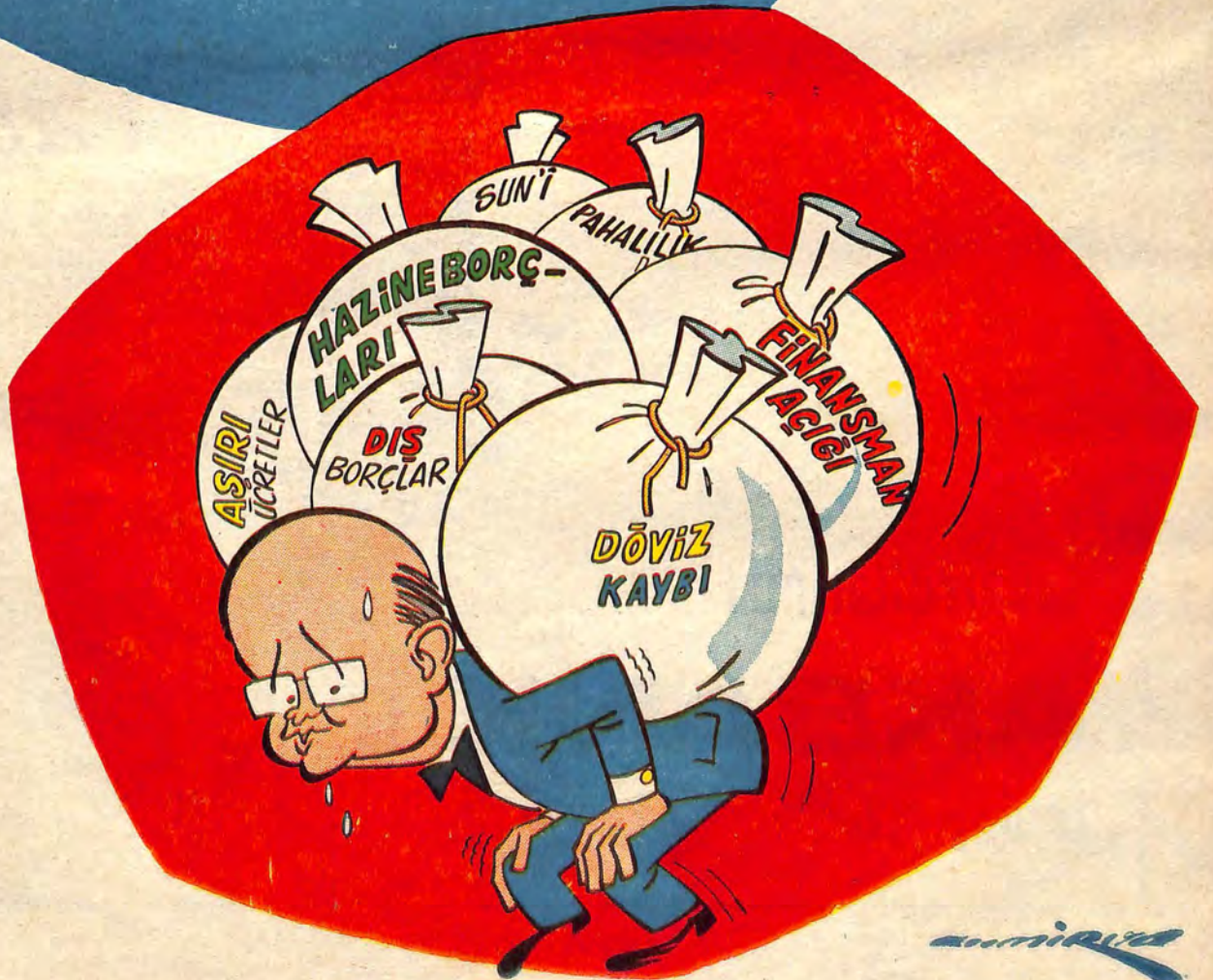
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalpa Loto OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

BUGÜN!

**Hayatınızın
her devresinde
huzur
ve güven**

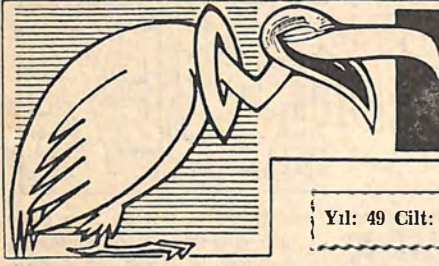
**inde
olabilmeniz için...**

tasarruflarınızı

AKBANK ta
toplayınız.

(Ak. : 101)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 32 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 28 Temmuz 1971 * Fiyatı: 125 Krs.

Vampirler ve kazıklar

İyi bir belirti: Sosyal adalet ilkesi en sonunda halkımıza da maloldu ve oy piyasasında değer kazanmaya başladı galiba.

Baksanıza, Kayseri'li sayın profesörün partisi bile geçenlerde yayınladığı bir inceleme bildirisinde, tefeciliğe karşı çıkarak Anadolu halkını «vampir gibi» emenlerden acı acı yakınıyor!

Gelgelelim bunu yapmak; mikropların, sivrisineklerin, bataklikların rolünü hiç hesaba katmadan ve hapsine karşı kurutucu, giderici, önleyici tedbirler istemeden sıtma ateşine lânet yağdırmaya benzer.

Anadolu halkını kan emdirecek oranda ihtiyaçta bırakan, yurttaki gelir dağılımını amansızca çarpıtan kredi musluklarını bir avuç insan için açıp geri kalan herkese sınıklı kapayan şartlar düzeltilmeden tefecilere vampir demek neyi çözümler?

Ahaliye borcu zorla vermiyor ya tefeciler. Bir ihtiyacı karşıladıkları ve en ağır faizle bile insanların o günlük işlerine geldiği için vampirliklerini yürütebiliyorlar. Siz ihtiyacı ortadan kaldırmadan ve başka çözümler hazırlamadan tefecileri yok ederseniz, ahaliye iyilik etmiş değil, durumunu büsbütün güçleştirmiş olursunuz.

Hatırlarsanız, sayın Demirel de tefecilere «teşkilatlanmamış kredi

piyasası» demişti de güldürmüştü milleti.

Peki, doğru yönde nasıl «teşkilatlanacak» bu işler, nasıl düzelecek her şey?

Yeni Kabinemiz gerekli sırrı bulduğuna inanmışa benzer: Devleti, akıllı tüccar gibi zarardan kurtarıp kâra geçirmek. Yapılanların ana hatına bakılırsa bunun da başlıca ilâcı diye zam reçeteleri yazmaktalar.

Devletin pahalıya yarattığı mal ve hizmetleri sürgit ucuza satmasına elbette imkân yoktur. Böyle bir şeyi sürdürmeye ancak hokkabazlık mekamları çalışabilirler. Sayın Erim ise daha ilk başta «Biz sihirbaz değiliz» sözüyle öyle bir şey denemeye niyeti olmadığını açıkça ve cesaretle ortaya koymuştu.

Ancak akıllı tüccarlar kâra geçmek için işlerini düzenlemeye fiyat ucundan değil, maliyet ucundan başlarlar. Yâni malı en ucuza üretmeye ve piyasaya mümkün mertebe makul fiyatlar sürmeye çalışırlar. Öyle yapmak zorundadırlar da. Çünkü rekabet diye bir hakem vardır tepelerinde.

Devletin durumu ise tüccarınkinden bu kritik noktada farklıdır. O âdeta kendinin hakemi olduğundan mekanizmayı tersine çevirip kârı, maliyet düşürmekten değil, hep zam yapmaktan bekleyebilir.

Her alanda iyiniyetini ispatlamış

Erim; «Zamlar acı ama ilâç gibi» dedi. — Gazeteler —

— Çaresiz, hapı yutacaksın!..

ve bugüne kadar hatırı sayılır başarılar kazanmış bulunan Erim Kabinisinin o hatâyâ kaymayacağını ummak hakkımızdır.

Dehşet hikâyelerinin mitolojisine göre, vampirler ancak göğüslerine kazık saplanarak öldürülebilir. Dü-

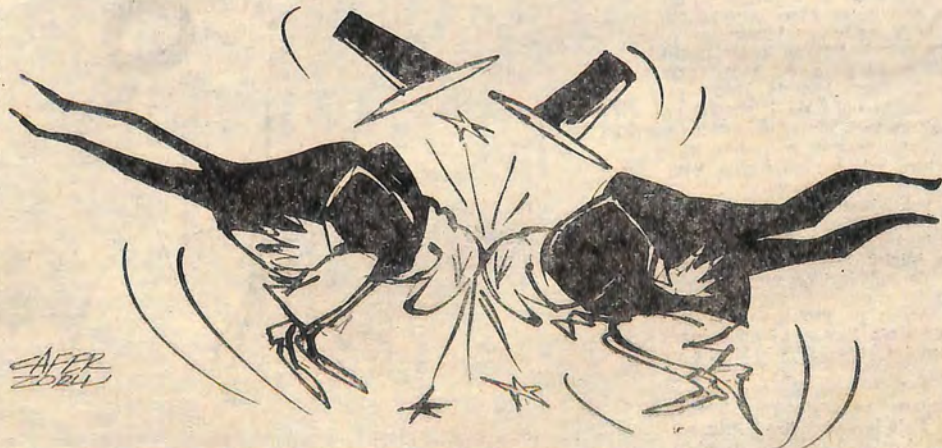
zenimizin temelini aksatan gerçek ekonomik vampirlerin doğru teşhis edilmesi ve kazıkların toplum bedninde saplı bulundukları yerlerden çıkarılıp onların göğüslerine kakılması vakti artık gelmiştir sanırız.

AKBABA

Anayasa değişikliği yüzünden partilerarası çatışma başladı. — Gazeteler —

Değiş...

Tokuş!

GEÇMİŞ OLSUN MÜDÜR BEY!

KALABALIK görevlilerin çalıştığı o büyük kurumun idare müdürü bir trafik kazası geçirmişti. Önemli değildi kaza. Sabahleyin arabasıyla evinden işine giderken, arkasından hızla bir kaptıkaçı, arabasına çarpmış, arka camurluğu biraz zedelemişti. Kazayı yapan kaptıkaçının şoförü zararı ödemeye hazırdı. Sigorta şirketi de arabayı o nartacaktı. Her şey yolunda gitmişti. Ama kazadan sinirleri bozulan idare müdürü o gün işine gidemedi, dinlenip sinirlerini yatıştırmak için evinde kaldı.

İdare müdürü, o kurula sözü geçen, yetkili bir kişiydi. Kurumda çalışanlar ondan çekinirdi. Çünkü yükselmeler, atanmalar, işten çıkarmalar, aylık artırımları gibi işlemler hep onun elindeydi.

İdare müdürünün trafik kazası geçirdiği, sabah erkenden duyuldu, kurumda herkes ilgiyle bunu konuşmaya başladı:

— Ne olmuş, ne olmuş? Müdür bey kaza mı geçirmiş?

— Yaa... Trafik kazası geçirmiş bu sabah.

— Vah vah... Hastanede miymiş?

— Hayır, evinde...

İdare müdürünün gözüne girmek için bu trafik kazası çok iyi bir fırsattı. Hele kadın işçiler gözyaşı dökiyorlardı. Tam bilinçli olarak düşünmeseler bile, onun için ağladıklarının müdür beyin kulağına gideceğini sanmaktaydılar. Erkek görevliler de çok üzgün görünüyorlardı. Birbirlerine karşı, müdür beye yakın olduklarını göstermek için yarışa girmiş gibiydiler. Trafik kazası için ne denli geniş bilgileri olursa, müdür beye de o denli yakın sayılacaklardı.

— Kaza önemli miymiş? Kendisine soru yöneltilen, müdür beye yakın, yani kaza için daha çok bilgil olduğunu göstermeye çalışıyor:

— Canım, hiç önemli olmaz olur mu, diyordu, arabasında giderken, arkadan koskoca kaptıkaçı gelmiş çarpmış... Anla artık.

Bu cevabı alan, başka birinin sorusunu, kaptıkaçıyı otobüs yaparak cevaplandırıyor:

— Büyük bir kaza, büyük... Koskoca otobüs, arkadan gelmiş, müdür beyin arabasına bındırmış.

Kimin kaza için ne kadar bilgisi varsa, müdür beye de o kadar yakın demektir. Onun için de, kazayı yapan otobüs daha da büyümüş, on tonluk kamyon olmuştu:

— Sabah erken arabasıyla işine giderken, arkadan on tonluk kamyon hızla gelip çarpmış...

— Peki, hastaneye neden kaldırmamışlar?

Birbirlerini bu konuda azarlamak, bilgisizliklerini yüzlerine vurmak da müdür beye olan ilgilerini gösteriyordu:

— Amma da yaptın yahu... Öyle büyük bir kazaya uğramış insan birdenbire hastaneye kaldırılır mı hiç...

— Öyle ya canım, ben de şaşkınlıktan ne söylediğimi bilmiyorum. Hele biraz kendine gelsin, sonra kaldırırlar hastaneye. Değil mi ama?...

Kurumda işler durmuş gibiydi. Herkes kazayı konuşuyordu. Kimse kimseye «Hadi bakalım, lafı bırakın da işinize bakın!» diyemiyordu. Böyle bir uyarı, müdür beye ilgisizlik sayılırdı.

İlgi göstermekte ötekilerden başkın çıkmak isteyenler hemen telefona sarılmışlardı:

— Geçmiş olsun efendim. Çok üzülürüm efendim. Bütün arkadaşlar üzgün. Ama bendeniz bütünün başına döndüm, ne yaptığımı bilmiyorum vallahi... Vah vah! Aman kendinize iyi bakın beyfendi... Bişeye ihtiyacınız var mı efendim?

İdare müdürünün evine telefonlar yağıyordu. İdare müdürü, önceleri bu telefonlardan çok duyulanmıştı. Kendisini ne de çok seviyorlardı. Ama telefonlara cevap vermekten başalamayınca iyice canı sıkılmaya başladı. Geçmiş olsun telefonlarına ters ters cevaplar vermeye başladı.

— Bişeyim yok canım efendim, siz de işi büyütüyorsunuz...

Ama ilgi gösterenler, idare müdürüne, bişeyi olmamasına müsaade etmiyorlardı:

— Aman efendim, nasıl bişeyiniz yokmuş... Siz maşallah dayanıklısınız da ondan... Hani başkası olsaydı vallahi çoktaan ölmüştü bile...

Her geçmiş olsun telefonu gelişinde, idare müdürü gittikçe sinirleniyordu:

— Yahu, hiç bişeyim yok, sapasağlamım...

— Aaa, aman müdür bey, koskoca on tonluk kamyon çarpar da, hiç bişey olmaz olur mu? Aman hiç kalkmayın sakın... Yatın, yatın...

Telefon edenlerden daha da açık-gözler, işlerini bırakıp idare müdürünün evinde ziyarete geliyorlardı. Kaza geçirmiş bir yaralı ziyareti olduğu için kimisi bir şişe kolonya, kimisi çiçek getiriyordu, bir kutu pasta, şeker ya da meyve getirenler bile vardı.

İdare müdürü, ilk ziyaretçilere, bişeyi olmadığını söylediyse de, ziyaretçilerden biri:

— Aman müdür bey, dedi, hiç belli olmaz bu çarpma, çatlama işleri, siz bişeyim yok sanırsınız, bir hafta on gün sonra ortaya çıkıverir.

Böyle örnekler de gösteriyorlardı. Tanrı korusun, kafatasında çatlak filân varsa, çok sonradan belli olurdu. Acısı sonradan çıkardı.

Trafik kazası cuma sabahı olmuştu. İdare müdürünün niyeti, cumayı evinde geçirip cumartesi günü işe gitmekti. Ama o kadar çok telefon etmişler, geçmiş olsun ziyaretine gelmişlerdi ki, başkaları bu kazayı bu denli çok önemsediklerine göre, onun hemen ertesi günü işe gitmesi ayıp olurdu. Bir gün sonra hemen işe gidersen, bunca insanın duygusuna saygısızlık etmiş olacaktı. Nasıl olsa cumartesi yarım iş günüydü. Cumartesi, pazarı da evde geçirir,

pazartesiye işe giderdi. Ama gösterişçiler göze girmek için cumartesi, pazar günü de geçmiş olsun ziyaretine gelmişlerdi. Ayrıca kurumun hekimini de muayene etmesi için getirmişlerdi. Bu denli sevecenlik, bu denli koruma ve ilgi karşısında idare müdürü de artık, bişeyim yok, demeye utanmaya başlamıştı. Bişeyi yoktu da, bunca insan bu ilgiyi ne diye gösteriyordu? Onların hatırı için, ziyaretçileri memnun etmek için idare müdürü de, yavaş yavaş, sağ kaburga kemiklerinde sızı olduğunu söylemeye başlamıştı. Gailba kalçasında da bir derin sızı vardı.

— Belkemiğiniz nasıl müdür bey?

— Belkemiğim mi? Ah sormayın, böyle, nasıl söyleyeyim, bir tuhaf yanı...

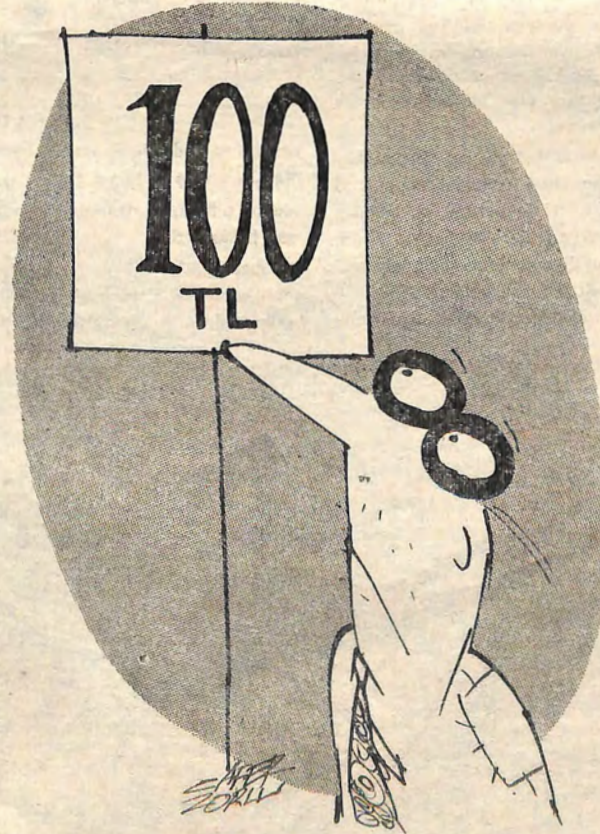
— Tabii efendim, on tonluk kamyon hızla gelip çarpınca, elbette...

Ziyaretçiler gittikçe artıyordu. İdare müdürü, bunca ziyaretçi karşısında, odada dimdik dolaşmanın doğru olmayacağını düşünerek önce koltuğa uzanıp dizlerine bir battaniye almakla yetindi, ama daha sonra yatağa yatmayı uygun buldu. Bu durumda pazartesi günü de kuruma gidemeyecekti. Salı günü Kurum Genel Müdürlüğünden geçmiş olsun telgrafı geldi. Çarşamba günü de bütün gazeteler bu kazayı çok önemli bir olay olarak yazdılar. Durum bu denli ciddilik alınca, idare müdürü de evinden çıkamaz oldu. Muayene eden hekim de onbeş günlük dinlenme raporu vermişti.

Onbeş gün sonra da idare müdürü yataktan çıkamadı. Uydurma hastalığı mı almıştı, yoksa gerçekten mi hastalanmıştı, anlayamadı. Ama o, «Hiç bişeyim yoktu, beni zorla hasta ettiler» deyip duruyordu. Telkinlerin etkisinde mi kalmıştı? Ama hayır, günden güne zayıflamaya, halsiz düşmeye başladı, yemeden içmeden kesildi. Geçmiş olsuna gelen dalkavuk ziyaretçileri memnun etmek için şuram buram ağrıyor derken, bu kez karında gerçekten ağrılar duymaya başladı. Sonunda idare müdürünü hastaneye kaldırdılar.

Şimdi idare müdürünün çok tehlikeli bir ameliyat geçireceği söyleniyor. Kimisine göre, ondaki bu hastalığın nedeni, trafik kazasıdır. Kimisine göre sapasağlam adamı, telkinlerin etkisiyle zorla hasta ettiler. Kimileri de, idare müdürünün o sırada tehlikeli bir hastalığa yakalandığını, trafik kazasıyla bunun hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor. Hangisinin doğru olduğu kesinlikle bilinmiyor. Bilinen bişey varsa, şimdi o kuruma başka bir idare müdürünün atandığıdır.

Aziz NESİN

Yazısız

— Oy tellâllarına bir şey yok mu?..

O TURMASINI bilir misiniz?
Ama evde kanapede değil.
Ankara'nın Skoda dolmuşların-
da.

Bilseniz de bilmeseniz de dinleyin
bakalım:

— Ohoo! Arkadaş, bu ne biçim o-
turma böyle?

— Niye?... Nesi var oturuşumun?

— Havuzlu salon kanapesi mi san-
dın burayı?... Skoda dolmuşunda

böyle oturulmaz.

— Neden?

— Beyefendi.. fabrikası bu araba-
yı, sürücüsü dahil 4 kişi için yap-
mıştır ama, Skoda denen bu araba

Türkiye'ye gelince, nedense aniden
8 kişilik oluvermiştir.

— Şu halde arabayı yapan fabri-
ka, ne yaptığının pek farkında de-
ğilmiş.

— Öyle anlaşıyor. Arabayı yapan
fabrika, yaptığı otomobilin kaç ki-
şilik olduğunu bilmiyor da, bizim

11 Trafik Komisyonu ondan daha iyi
biliyor.

— Nerden anladın?...

— Fabrikamın 4 kişilik olarak ilan
ettiği bu tip arabayı, alenen ve res-
men 8 kişilik olarak ilan etmiş ve

üstüne de levha bile asmış.

— Pekli ne yapacağız şimdi?

— Dolmuşta oturur gibi oturac k-
sın arkadaş.

— Nasıl yani?

— Vücudunu o şekle sokacaksın
ki, sonunda Dolar işaretine döne-
cek.

— Anlamadım...

— Hani Doların bir işareti vardır.
Bir iki çengel iki çizgi filân. Açık-
çası karmakarışık bir şeydir. İşte

onun gibi olacaksın.

— Vallahi anlamadım!

— Ben şimdi anlatırım sana... Şu
sağ kałam kanapeden ileri doğru
kaydır bakalım.

— Nasıl kaydırayım kardeşim?...

Zaten dizlerim, öndeki kanapenin
arkalığına dayanmış.

— Öne doğru değil, aşağı doğru
kaydıracağsın.

— Eee?...

— Şimdi de sol bacağımı sağ ba-
cığım altına sok ve çevirip, üstü-
ne döndür.

— Neyi neyin üstüne döndürüyo-
rum?

— Sol bacağımı sağ bacağımın üs-
tüne. Ama alttan geçirerek.

— Olur mu öyle şey yahu?... Sen
beni Yogaçı mı sandın?...

ayna
MEHDI ZIT

**OTURMASINI
BİLİR MİSİNİZ?**

— Çaresi yok, olacak. Yoksa bu
dolmuşta oturamazsın.

— Acıyor...

— Önceleri acır ama, sonra alı-
şırsın. Bir kaç kere bu dolmuşlara
bindin mi, bacakların kendiliğinden

birbirine karışır zaten. Hepimiz de
böyle olduk... Hadi bakalım biraz
gayret!...

— Olmuyor... Büyülmüyor baca-
ğım üstü...

— Beyefendi.. siz lütfen şu arka-
daşın sol bacağının o taraftan bu ta-
rafa doğru iter misiniz?

— Ay ay!... Kırılacak yahu!...

— Bir şey olmaz... Biraz daha da
yanın beyefendi!...

— Kemiklerim çatırıyor be!...

— Elbette çatırdayacak. Ne san-
dın? Dolmuşta oturuyorsun arka-
daş... Sen de amma hamımsın. Hiç

mi ömründe dolmuşa binmedin, ne
dir...

— Of be!...

— Tamam!... İşte oldu... Şimdi de
sol ayağımı, sağ ayak bileğine dola-
yıp üstü çevir ve orada çengelle.

— Olmaz öyle şey.

— Olacak.

— Öndeki kanapeyi itsek?...

— Nereye itiyorsun. Orada otu-
ranların burnu, şoförün ensesine
değiyor, görmüyor musun?...

— Nasıl kokuyor acaba?

— Ne?

— Şoförün ensesi.

— Koklayanlara sor.

— Çok acıyor yahu!

— Dolar İşareti gibi olmazsan, dol-
muşta oturamazsın arkadaş.

— Vay canına!

— Hah, tamam!... Gördün mü?
İşte bu da oldu. Şimdi sıra geldi
kolları.

— Kollarında ne var ki?...

— Bir tanesi fazla.

— Nasıl fazla?...

— Bu dolmuşlarda oturabilmek
için tek kollu olmak lazım. İnân-
mazsan git, bu arabalara bu ruhsa-
tı veren Trafik Komisyonuna sor.

— Pekli ne yapacağız?...

— Bir tanesini bükeceğiz.

— Ne büyütürsün arkadaş?... Ko-
lumu ıslak çamaşır mı sandın?...

— Ay ay!...

— Bağırma, bir şey olmaz... Bey-
efendi, bana biraz daha yardım e-
der misiniz?... Bu arkadaşın kolunu
bükelim de tam bir dolmuş yole-
su olsun. Sevaptır...

— Of be!... Yapmayın yahu!... Vaz-
geçtim, oturmam inerin.

— Nereye iniyorsun be adam!...

Kolay mı samıyorsun sen o işi?...

— Niye inemez mişim?...

— Her şeyin bir yolu yordamı
vardır. Skoda denen bu sekiz kişi-
lik dolmuş binmenin ve inmenin
de ayrı bir usulü vardır arkadaş.

— O nasıl oluyor?...

— Fare gibi olacaksın... Dolmuş-
sun kapısı önünde şöyle bir durup
toparlanacak, tostoparlamak olacaksın.

— Sonra?...

— Sonra da, vücudunun alt tara-
fı arabının dışında, üst tarafı içe-
de. Alt tarafın yerinden kıpırdamı-
yacak, üst tarafın ise uzayacak uza-
yacak uzayacak...

— Eee?...

— Başın, boş olduğu söylenen ye-
rin üstüne geldi mi, bu defa üst ta-
rafın sabit kalacak ve vücudunun a-
raba dışındaki alt tarafı kısılacak
kısılacak kısılacak, tekrar tortop
olacaksın.

— Bunu bir yere tutunmadan mı
yapacağım?

— Oturanlardan birinin başına,
omuzuna ya da müsaitse burnuna
dayanabilirsin.

— Sonra da kendimi o boş yere
atacağım, öyle mi?...

— Bu iş için senin zahnete gir-
mene lüzum yok.

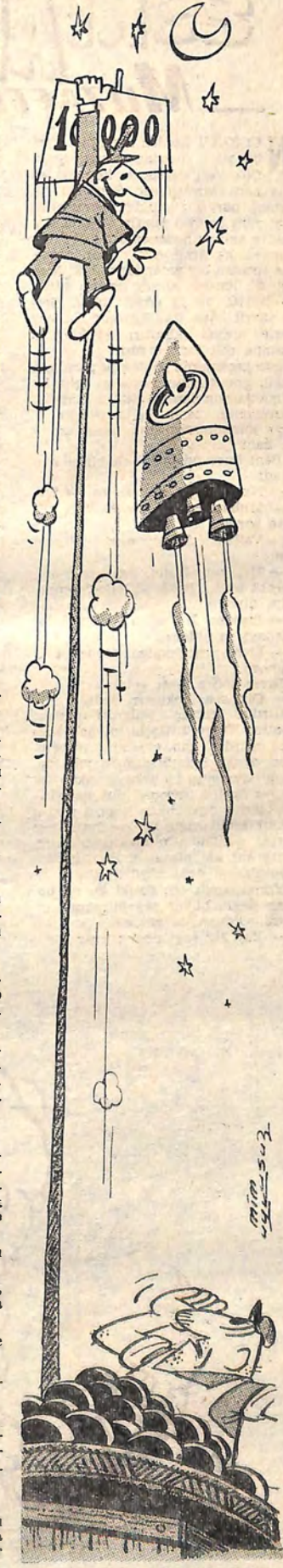
— Neden?

— Nasıl olsa, sen daha oturma-
dan şoför arabayı hareket ettirece-
ğinden, kendiliğinden birilerinin üs-
tüne düşersin.

— Olur mu öyle şey canım?...

— Oluyor... Benim bir arkadaşımı
vardı. Bu Skoda denen dolmuşlara
bine ine, şimdi bir sirk'te çalışıyor
ve «Kemiksiz Adam» numaraları ya-
pıyor...

Mehdi ZIT

— Bakalım, hangimiz daha
önce Ay'a varacak!..

ESKİ ARKADAŞ

MUZAFFER İZGÜ

NUSRET'i liseden tanırdım. Tam üç yıl yanyana oturmuştuk. Çok kez, derslerde kopyayı da ona ben vermişimdir. Sonunda biz ekme parası yüzünden okuyamadık, yani üçüncü sınıfın sonuna dek geldik ama, nedense bir türlü dip lomaya kavuşamadık. Her neyse, biz sıradan bir vatandaş olduk, Nusret de liseden sonra hayata atıldı ve büyük bir iş adamı oldu. Gerçi şimdi bana da, Nusret'e de bey derler ama, ikimizin beylikleri arasında çok fark vardır.

İşte geçenlerde şöyle çok para için değil, çocuğumun hastalığı için bu Nusret beyin yanına gittim. Bilmem, çocuğumun hasta kalbi beşyüz liraya kurtulmazdı ama, umut umutu hani...

Beni önce odacı kılıklı birisi karşıladı.

— Nusret beyi göreceğim, dedim.

— Muhasebedeki Nusret beyi mi? diye sordu.

— Vallahi bilmiyorum, Nusret Tuna...

— Ha, sen bizim beyi sorisin... Böylük bey!.. Bekle ki habar verem.

Kim diyem?

— Liseden 312 de, o hemen bilir. Adam mırlıdandı:

— Lise mektebinden üçyüz oniki numoro...

Biraz sonra çıktı geldi:

— Gir, seni bekliyor, dedi.

Girdim içeriye. Yıllardır görmemişim Nusret'i. Saçlarını çok kısa traş ettirdiği için, ensesinin ortasındaki oyuğu iyi bilirdim, o yıllarda, uzun boynunun bu arkaya bakan yanı bir ipekli kıvrımı gibi kavisliydi. İçeriye girdiğimde kapıya sırtını dönük olduğu için ilk kez bu ensesi çarptı gözüme. Dolmuştu bu oyuk, hattâ kat kat olmuştu. Beni gördü:

— Yaaaa! dedi, elini uzattı.

Yumuşacıktı eli. Sanki bu el, bu güne değin hiçbir şey tutmamış gibiydi. Olasıya da sıcaktı.

— Vay 312 vay! dedi tekrar...

Koltuğuna oturdu, sigara için çekmeceyi karıştırırken gerdanına ilişti gözüm. Boynu gibiydi gerdanı da, kat kat...

— Nerelerdesin yahu? diyerek si-gara uzattı. Pırıl pırıl bir çıkmak çaktı...

— Hiç, dedim, buralardayız...

Sigaramı yaktı:

— Çok oldu ha, belki on yıl var görüşmedik, dedi.

— Öyle galiba, dedim...

Sırtı:

— Neydi o okul günleri değil mi? diye sordu.

Başımı salladım...

— Üzgünsün sen bir şeye yahu? dedi.

— Yok, dedim... Nasıl, ne yapıyorsun, işlerin nasıl? diye bu kez ben sordum.

— Allaha şükür, dedi... Biliyorsun, peder öldükten sonra bize o eski evle, bir de memleketteki tarla kaldı... Hani ya biliyor musun 312, bu zamanda aklını kullanacakсын kardeşim. Valide olsun, biraderler olsun çok kızdılar amma evin büyüğü olduğum için yetkimi kullanarak, «Bu ev de, bu yirmi dönüm toprak da satılacak» dedim. Annem o kadar, «Aman oğlum baba yadığar» falan dedi amma dinlemedim... Sonra kardeşime deyim, biz bunun ikisinin parasını birleştirdik, gerçi çok para değildi amma, kafa kullanma meselesi, tuttum, küçük bir hızar fabrikası kurdum. Biz boyuna kereste alıp, sandıklar yapıyoruz... Derken işi büyüttük, bu kez, hazır kapılar, hazır pencereler yapmaya başladık. Sonra, arkadaşlar «Yahu bu zamanda müteahhitlikte iş çok» dediler, «hele bir dene» dediler. Eh, denemek parayla değil ya, tuttum kocaman bir arsa satın aldım, üzerine on katlı çift dairesi bir apartman oturttum... Allah bin bin bereket versin, oradan iyi para alınca, bu kez ikinci bir apartman daha yaptım, amma bu seferki alâmet bir

şey... Sağolsun, bir arkadaş bu arada, «Yahu konserveçiliğin geleceğini parlak görüyorum» dedi. Tuttuk biz de bu kez İstanbul dışına bir konserve fabrikası oturttuk. Hani hatırlar mısın bilmem, bir zamanlar memlekette çivi sıkıntısı çekildi, işte o zamanlar bir arkadaş çivi yapma makinaları getirmiş amma, bir türlü fabrikasını kuramamış, «Eh, dedik, sana yardımcı olalım, kurulum ortak bir fabrika?» Amma adam yanaşmadı bu işe, «Makinaları sana satayım» dedi. Razı oldum. Aldım o makinaları, kurdum bir çivi fabrikası Hani piyasada —Girer— marka çiviler var ya, işte onlar benim. Sonra kardeşim, biz bu arada basımcılığa da el attık, onun için de büyücek bir basımevi kurduk... İnşallah gelecek yıl için de büyücek bir dökümhane açmak istiyorum, şöyle araba parçaları falan yapacağız... Eee, sen ne yapıyorsun bakalım?

O sırada içimden: «Yahu, dedim, madem bizim Nusret'in işi bu kadar büyük, onun yanında beşyüz liranın ne önemi var, bin lira isteyeyim. Hem borç değil mi, ayda elli elli taksit taksit öderim. Zaten beşyüz liradan fazla eczaneye borcum var. Sonra şu cebimdeki reçeteler... Sonra doktora olan borcum...»

Bunların hepsi kafamdan bir bir geçti...

— Yahu vallahi sen bir şeye üzgünsün, dedi tekrar Nusret.

— Şey, dedim, bizim çocuk, rahatsız da...

— Haaa geçmiş olsun, amma üzülmeye azizim, çocuklar büyüklere benzemezler, bugün hasta yarın iyi...

— Amma benimki kalbinden rahatsız...

— Yaaa!.. Gene de üzülmeye canım. Biliyorsun bu konuda tıp hayli ilerledi. Ha sormayı unuttum çay mı, kahve mi, yoksa soğuk bir şeyler mi içersin yahu?

Başımı hayır anlamında salladım. — Benim bir ricam olacak Nusret bey, dedim.

— Buyrun!...

Buyrun, dedi amma, zannederim o dakika para isteyeceğimi anladı. Nedense, gözlerine bir hüznün, yanaklarına bir solukluk düştü... Kendi çocukları da vardı, o andaki benim durumumu anlıyordu...

— İşte, dedim, bu çocuğum hasta. İyiyi bitirdi beni. Hem maddi, hem de mânevî yönden...

Bilirim, daha lise sıralarından duyulu çocuktur Nusret... Bu kez, bu hüznü gözler bir noktaya takıldı, parmakları da sanki drama uygun bir fon müziği çalar gibi cam masada tempo tutmaya başladı...

— Eczanenin birine beşyüz lira borcum var. Sonra doktora da borcum var.

Cebimden bir yığın reçete çıkar-dım:

— Sonra, şunlar da alınacak... Me-ret, kalb ilaçları da hayli pahalı... Bakınadı reçetelere... Gözlerini pencereye çevirdi... Uzaklara bakmaya başladı. Beni düşünüyordu, şu andaki durumumu getiriyordu gözlerinin önüne. Benim çektiğim azabı, nasıl sıkıldığını, nasıl oturdu.

ğum yerde eridiğini... Bir şiir okurdu sık sık bana lise sıralarındayken, «Hasta kuşla, Anne kuş...» Kimbilir, belki de o şiir gelmişti yine aklıma... Anne kuş, hasta yavrusunu uçuramıyordu... Tüm kardeşleri yuvadan uçup gidiyordu amma, bu kuş, ayrılamıyordu bir türlü annesinin kanadının altından... Kocaman kuş oluyordu o kanatlar altında, amma yine uçamıyordu... Bir gün anne kuş ölünce...

— Çok zor durumdayım Nusret bey kardeşim, acaba bana bin lira?

Evet, tam bildiğim gibi, hiç değişmemiş Nusret... Aynı duyulu çocuk, aynı insan, aynı kemik, aynı can... Birden ağlamaya başladı... Mahzunlaşan gözlerinden dökülen iri bir damla gözyaşı, geldi, onun sanatçı burnunun tam üzerinden ö-nündeki ak kâğıda damladı...

— Üzdüm seni, dedim.

— Yok, dedi, insanın dertleşmeye ihtiyacı var...

— Sağol, dedim, düşündüm taşındım, derdimi senden başka kimseye anlatamazdım...

— İnsan, dedi, derdini söylemezse deli olur... Ah kardeşim ahl...

Bekliyorum elini arka cebine at-sın, veya çekmecesinden bir çek çıkarsın, soyadımı unutmuş olsun, sorsun, çeki doldursun, «Buyur kardeşim, hiç acelesi yok, olduğu zaman verirsın» desin...

Bir kez daha:

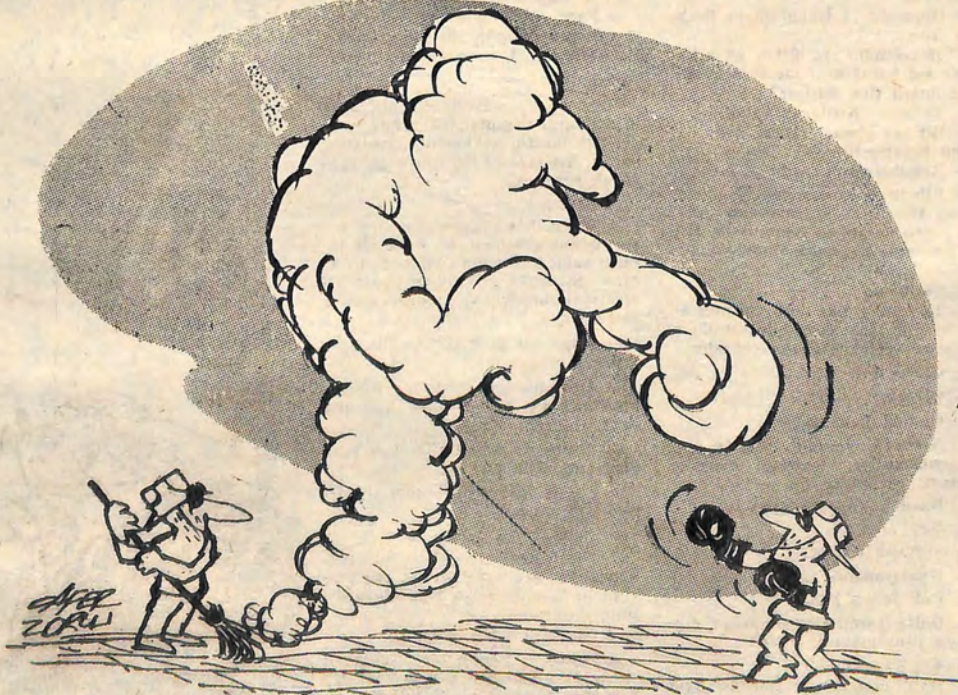
— Ah kardeşim ah, dedi... Hani sana demin bir kereste fabrikası anlatmıştım ya, işte o kardeşim, hep onun yüzünden... Geçen hafta değil evvelki haftaydı, bir salı günü, gece yarısı acı acı bir telefon... «Allooo ne var?...» «Yetiş gel, kereste fabrikası tutuştun». Koşum kardeşim, nasıl koşum, pijamayla koşum. Yetiştim amma, iş isten geçmiş, alev bacayı sarmış... Tam iki milyon lira zarar. O günden bu yana, şöyle oturup bu konuda rahat rahat içim dökecek birini bulamadım... İn-nır mısın ağlayamadım da... Eve giderim, karım çocuklarım, önlerinde ağlayamam, buraya gelirim ağlayamam... Oh çok şükür şimdi bir fırsat buldum. Allah senden razı olsun, iyi ki geldin...

Hiçkürmeye başladı...

— Vah vah, dedim, üzülmeye kardeşim, insan olanın başına her şey gelir.

Sümüğünü sildi:

— Haydi onunla kalsa neyse... dedi. Bende değil ki suç... Yaptığımız o apartmanlardan biri, her gün biraz daha gündoğusuna kaymaz mı? Toprak kayıyorsa bunda benim ne suçum var?... Tam bundan bir hafta önce, belediye apartmanın tüm

— Çöpçüler eldiven kullanacak. —

katlarını, oturamaz, tehlike vardır, diye mühürledi. Daire sattıklarının tümü bu arada beni mahkemeye vermesinler mi?

— Vah kardeşim vah!...

— Ne diyorsun... Ah kardeşim ah, iyi ki geldin... İnsan böyle candan dertleşecek birini buldu muydu?... Hani ya evde karınla dertleşmiyorsun, sokaktan biriyle dertleşemezsin... Neyse 312 kardeşim, bizim bu yıl piyasaya çıkardığımız konserveler durdukları yerde iki ay içinde bozulmazlar mı? Düşün artık, ikiyüzbin kutu konserve...

— Ağlama kardeşim ağlama...

— Nasıl ağlamazsın 312'ciğim, şöyle bir paraya vur, ağlamak değil intihar edersin...

Bir sigara daha uzattı, çakmağıyla yakarken:

— İyi ki geldin, iyi ki dedin... İnsan intiharı bile geçiriyor kafasından... Daha dört gün evvel, ben bunca sıkıntılar içindeyim, elde avuçta beş kuruş para kalmadı, çivi fabrikasındaki greve gitmezler mi, o kumuşsundur gazetelerden... «Yahu etmeyin eylemeyin» dinlerler mi hiç? Ah kardeşim ah...

— Ağlama Nusret kardeşim ağlama...

— Ben ağlamayım da kimler ağlasın? Ben nelerle yaptım bunları, nelerle? Geceleri uyumadım, sabaha dek çalıştığım günler oldu, böyle çileler çekmek için mi? Bu arada devletin kâğıtlarını basmak için tahhüde girmiştin. Onlar da zamanında yetmez, bir de üstelik yanlış basılmaz mı, tam beşyüzbin liralık kâğıt... Üstelik zamanında teslim etmediğim için, her gün de bin lira cezası... Ah kardeşim ben ne yapayım, ah kardeşim ben nerelere gideyim?

— Ağlama Nusret'ciğim ağlama, helâk oldun kardeşim...

Sümmüğünü sildi yine:

— İyi ki geldin, vallahi iyi ki geldin...

Elini çekmeyeceye attı, içimden:

«Tamam, dedim, çocukcağız tüm bu sıkıntılarının arasında bana istediğim parayı verecek.»

Bir tabanca çıkardı:

— Karar vermiştim intihar etmeye...

— Sakın ha, dedim, amman koy o tabancayı yerine...

— Yok kardeşim yok, öyle perişan durumdayım ki... Sen bilmezsin kardeşim, bilmezsin...

Daha hızlı ağlamaya başladı...

— Yahu tüh keşke gelmeseydim be, ağlaya ağlaya helâk oldun...

Elimi tuttu:

— Yoo, dedi, yoo iyi ki geldin... Sen gelmemiş olsaydın... Daha acısı ne biliyor musun 312 kardeşim, ah daha acısı ne biliyor musun?

Söyleyemedi, tıkanıp ağlamak tan...

— Söyle söyle, açılırsın, dedim... Sana bir bardak su getireyim mi?

Başını salladı:

— Sağol, istemem... Daha acısı ne biliyor musun, bugün kızımın yaş günü, ve doğduğundan beri ilk kez ben ona bugün yaş günü hediyesi alıyacağım... Çünkü... Ah çünkü... — Yahu kardeşim n'olursun ağlama!...

— Çünkü, cebimde üçbuçuk liradan fazla para yok...

Kalktım, pencerenin yanındaki sürahidene bir bardak su doldurup uzattım. Hıçkırarak içti, mendiliyle gözyaşlarını sildi, gözlerini yine pencereden uzaklara aldırdı... Ama, sanki bakar görmezler gibi... Sanki bir medyum gibi...

Cebimi karıştırdım... Bir bütün beş liralık, bir de iki yirmibeşlik vardı... Usulca masanın üzerine bıraktım... Ayaklarının ucuna basarsa dışarıya çıktım...

Muzaffer İZGÜ

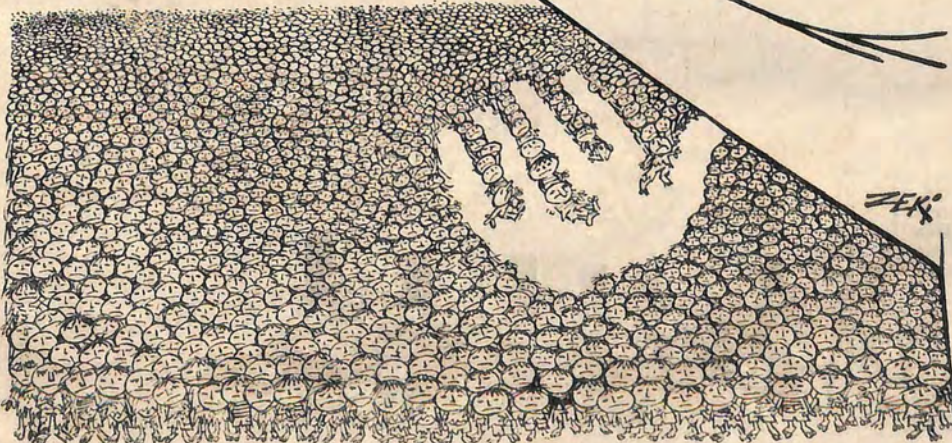
Cafer Zorlu'nun birincilik kazanan karikatürü :

— Türkiye'de ilk defa bir kadın, Bakan oldu. —

Zeki Beyner'in mansiyon kazanan karikatürü :

— Kimsesiz çocuklar sorunu ele alınacak. —

ÇİFTE BAŞARI

Gazeteciler Cemiyeti tarafından düzenlenen 1970 - 1971 yılı «Gazetecilik Başarı Armağanı Yarışması»nda Akbaba ailesinden CAFER ZORLU, karikatür dalında «Türkiye'de ilk defa bir kadın Bakan oldu» lejantlı karikatürü ile birincilik almış; yine «Bizim Takım»dan ZEKİ BEYNER, «Kimsesiz Çocuklar Sorunu ele alınacak» adlı karikatürüyle mansiyon kazanmıştır.

AKBABA, sanat dünyamızın değerli karikatüristleri CAFER ZORLU ile ZEKİ BEYNER'i bu büyük başarılarından dolayı candan tebrik eder, nice başarılar diler.

Bilmek Gerek

Vedat Saygel

— Bizim en büyük eksikliğimiz, neyin ne zaman yapılması gerektiğini bilmememizdir, diyormuş içinde bulunduğumuz yolcu motoru durgun suları yararak hedefine yaklaşırken.

Karım:

— Yahu, adamcağız sana söylüyör bunları, diye kolumu dürtünce kendime geldim.

Motoru sekiz kişiydik ama, adamcağız nedense söyleyeceklerini hep bana söylüyor; yolcuların sözcüsü benmişim gibi karım ba boyuna, «Yahu, adamcağız sana söylüyör bunları» diyerek durmadan kolumu dürtüyordu.

Onaylarcasına kafamı salladım.

— Ama bak, öğreten çıkınca nasıl öğreniyor millet, diye devam etti. Şu kısa zamanda temelden değiştiğ diyebiliriz. Bir kere haksız kazanç sağlamanın memleketin felâketi olacağını öğrendik. Sonra efendim, rüşvet alıp vermenin insan ahlakını bozduğunu öğrendik. Birbirimize saygılı olmayı öğrendik. Daha önemlisi, az bir parayla da insan gibi yaşanacağını öğrendik.

Karımın uyarıcı dürtüsüyle gene salladım kafamı.

— Şimdi eğri oturup, doğru konuşalım: Tasarruf zihniyetini benimsemeseydik, tatilimizi şu küçükük adada geçirmek hangimizin aklına gelirdi?

Aslında bizim aklımıza gene gelmemiştir ya, çocuk çocuk Köprü altında kafa kafaya verip, «Günü birliğine en ucuz pazarı nerede geçiriz?» diye düşünürken aramıza girmiş, küçükük adayı övmüş, «İyi ama yolunu bile bilmiyoruz» dememize karşılık, «Siz beni kaybetmeyin yeter» cevabını vermişti.

Anlayacağınız, sudan ucuz bir pazar geçirecektik sayesinde. Bizden başka diğer yolcuların kılavuzluğunu da üstüne alıp, hepimizi bir motora doldururken:

— Estağfurullah, dedi. Yol, iz göstermekle parmağın aşınmaz a! Nihayet hepimiz bu ülkenin evladıyız. En ucuzundan bir tatil yapma imkânı varken, neden bilmediğimiz yerlere gidip kazıklanalım?

Bir ayağı adada olduğu için gezelecek, görülecek, yatıp kalkılacak,

karın doyuracak yerlerini avucunun içi gibi biliyormuş üstelik.

«Ada» dediği kara parçası karşımızda büyürken, daldırdı elini cebine!

Daha yola çıkarken, «Ben ne yaparsam, onu yapın» dediğinden, biz de daldırdık ellerimizi.

Bir ikibuçukluk çıkardı, biz de harırladık ikerbuçukluğu.

— Dilenciye sadaka verir gibi tek tek olmaz, dedi. Verin bana...

Toplanan paranın ne olacağını bilmiyorduk ama, onun bir bildiği vardı her halde. Verdik.

Motorun çımacısı savurdu halatı, iskelede bekleyen resmi elbiseli bir mahalle bekçisi tutup, baba'ya taktı. Atladık motordan. Bizden toplanan parayı sıkıştırdı bekçinin avucuna! Nedenini sorduk.

— Bazı incelikleri bilmek gerek, dedi. Çıma alıp vermek, iskele memurunun görevidir. Adaya vapur seferleri konmadığından, iskele memuru da konmamış. E, gelen motorlar nasıl yavaşacak? Bir kaza olsa sorumlusu kim olacak? Vatandaşın can ve mal güvenliğini korumakla görevli olanlar... Bu vazife şuuruyla mahalleyi bırakıp iskeleye koşan bir bekçiye de, canı kurtarılanların şükranlarını belirtmeleri gerek.

Oyle ya, adam istese yerinden kılmıdama. İskelede çarpa çarpa motorun parçalanmasını, yolcuların sulara dökülmesini keyifle seyrederek, kurtarmak için elini bile uzatmadı! Bu insanca davranış karşısında gözlerim yaşardı:

— Bravo doğrusu! İskelede dikilip sağına soluna bakanan yol göstericimiz:

— Resmisiyle sivilyle bütün ada halkının konuklara gösterdiği yakınlık alkışlanmaya değer doğrusu, dedi. Yabancı için canlarını verirler!

— Peki şimdi ne bekliyoruz?

Karımın sınıksı yakaladığı peynir,

ekmek, domates filesiyle, yolculardan birinin bavulunu işaret etti:

— Bir hamal bulsak...

Lâfı bitmeden:

— Götürelim âbi, diyerek başka bir resmi elbiseli sarıldı bavullara! Uçarcasına giden bizim peynir ekmek filesinin arkasından koşarken: — Gördünüz mü? dedi yol göstericimiz. Daha rica etmeden kaldırdı bavulları! Bütün adalı böyledir işte!

— Peki bu adam kim?

— Bu mu?... Adanın orman bakım memuru...

— Resmi elbisesiyle yük altına girmesi pek hoş olmuyor ama, diye söylendi motorda beraber yolculuk ettiklerimizden biri.

— Olmuyor, dedi bir başkası.

— Canım, yükün birer ucundan da biz tutalım, dedi eşim.

Yetişelim ama, tutmak mümkün değil ki... Bir tepeyi aşmasıyla gözden kaybolması bir oldu!

— Eyvah, gitti bizim file! diye çığlığı bastı eşim. Her şeyimiz de için deydi.

Yol göstericimiz büyük bir rahatlıkla:

— Korkmayın, dedi. Kimsenin bir iğnesi kaybolmaz!

— Bu kez bavulun sahibi bastı feriyadı:

— İğneden geçtik, adamın kendisi kayboldu birader!

— Kaybolmaz. Gideceği yeri bilir o.

Tepeye çıktık ki, gerçekten de bir otelin önünde orman bakım memuru bizi beklemiyor mu! Yıkılmış bavulları, oturmış üstüne, sigarasını tütürüyor!

Bizim gönüllü kılavuz elini cebine daldırarak:

— İşte, dedi, korkacak bir şey olsa bırakır mıydım?

Onu izleyerek biz de ellerimizi daldırdık:

— Ne vereceğiz?

— İkerbuçuktan, bir onluk yeter, dedi yol göstericimiz. Hamal olsa, avucuna bir ikibuçukluk sıkıştırır, savarsın başından. Fakat bu bir memur. Üstelik bizim eşyamızı taşımaya hiç de mecbur değil.

— Haklısın, dedik. Parayı hamal

tarifesi üstünden versek, adamı hamal seviyesine indirmiş olacağız.

— Hem borcumuzu öderken de gururunu incitmemeliyiz adamın. Bazı davranışların yapacağı etkiyi önceden bilmek gerek. «Al şu parayı» dedik mi, yaptığı yardımı fiyat biçmiş oluruz. Onun insanca davranışına, insanca karşılık vermeliyiz.

Bizden topladıklarını gizlice memurun cebine bırakırken, soluk soluğa başka biri sokuldu yanımıza:

— 7, 8, 9 numaralı odaları ayırtın.

Şaşkınlıkla sekizimiz birden baktık:

— Ne odaları?

Yere baktık, bavullarla bizim file çoktan toz olmuş!

Karşımızda soluyan adama sezdirmeden:

— Ssst, diye tısladı yol göstericimiz. Bir beşik verin bana...

Verdik.

— Sağol, bizim için çok yoruldu. nuz, diyerek beşliği, soluyan adamın avucuna sıkıştırıp yolladı.

Sonra:

— Bazı incelikleri bilmek gerek, diye döndü bize. Bize oda ayırtmaya mecbur muydu bu adam? Değildi. Öyleyse neden ayırttı? Neden yükümüzü, ayırttığı odalara kadar çıkarttı?

Zaten biz de buna akıl erdirememiştiğimiz ya!

— Adaya gelen her yabancıya elinden gelen kolaylığı göstermeyi âdet edinmiş de ondan...

— Ama biz günü birliğine gelmiştik, diyecek oldum.

— Olsun efendim, diye sözlümü kesti. Bize, «Ayırdığınız odalarda ille yatacaksınız» diyen var mı? Kalan kalır, kalmayan otel borcunu ödeyip eşyasını alır!

— Peki, bu adam kimdi?

Otel borcunu peşin ödememiz için sekizimizi önüne katıp, kâtibe doğru sürerken:

— Ömrünü konuk ağırlamaya adanmış saygı değer bir kişidir, dedi. Adanın tek sağlık memurudur!

Otel borcumuzu öderken, kulağıma:

— Madem odayı kiraladık, yukarı çıkıp çocukları doyuralım bari, diye fıslıdayan eşimin söylediklerini mi duydum, ne.

— Acıkmanız normaldir ama, otel odasında karın doyurmak buranın kurallarına aykırıdır, dedi. Buyrun, lokantaya gidelim.

— Sağolun, dedi eşim. Fileyi alıp, şuradaki gölgelikte de yesek olur.

Ayıplararcasına dudaklarını ısırarak koluma girip, lokantaya doğru sürmeye başladı:

— Kişisel davranışlarımızı, çoğunluğa uydurmamız gerek. Karımız mı acıktı? Bakacağız çevremize... Çoğunluk kıra yayılmış evden getirdiklerini yiyorsa biz de öyle yapacağız. Ama bakın...

İster istemez girdik lokantaya.

— Garson! diye seslendi.

Fener bekçisi:

— Buyrun beyim! diye damladı yanımızla!

Yol göstericimiz bizlere sordu:

— Ne yiyeceksiniz?

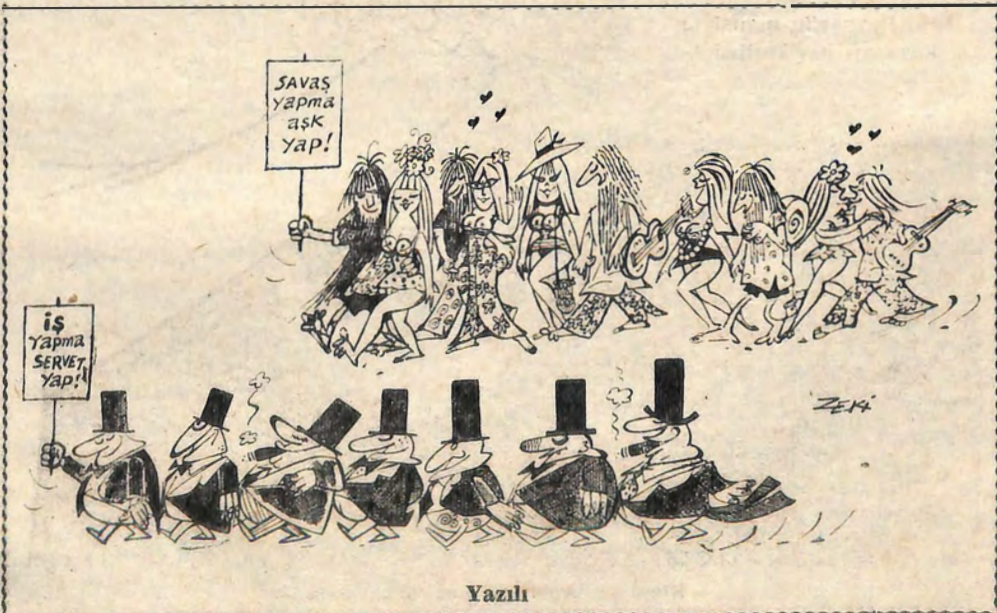
Ardına takılan sekiz kişi, sekiz çorba söyledik ama, sekiz döner geldi önümüze!

— Bozuntuya vermeden yiyin, diye fıslıladı bizim kılavuz. Bu adam bize yemek getirmeye mecbur mu? Değil. Aç kalmamamız için fırladı a. yağa. O halde...

Daldırdı elini cebine. Biz de onu taklit ettik çaresiz. Bizden topladığı parayla hesabı ödeyip, mecbur olmadı halde gönüllü garsonluğumuza yapana da bir onluk ayırdıktan sonra devam etti:

— Biz de yapılan insanlığın altında kalmamalıyız!

— Asıl iş nedir?

Yazılı

— Fener bekçisidir ama, adaya gelen yabancıların yardımına koşmaktan zavallı feneri yakmaya vakit bulamaz!

Canlarımızı güç attık dışarı.

Eşim:

— Dönelim artık, dedi.

Yol göstericimize teşekkür edip hâlâ iskelede duran motora binmek üzere yanından ayrılırken:

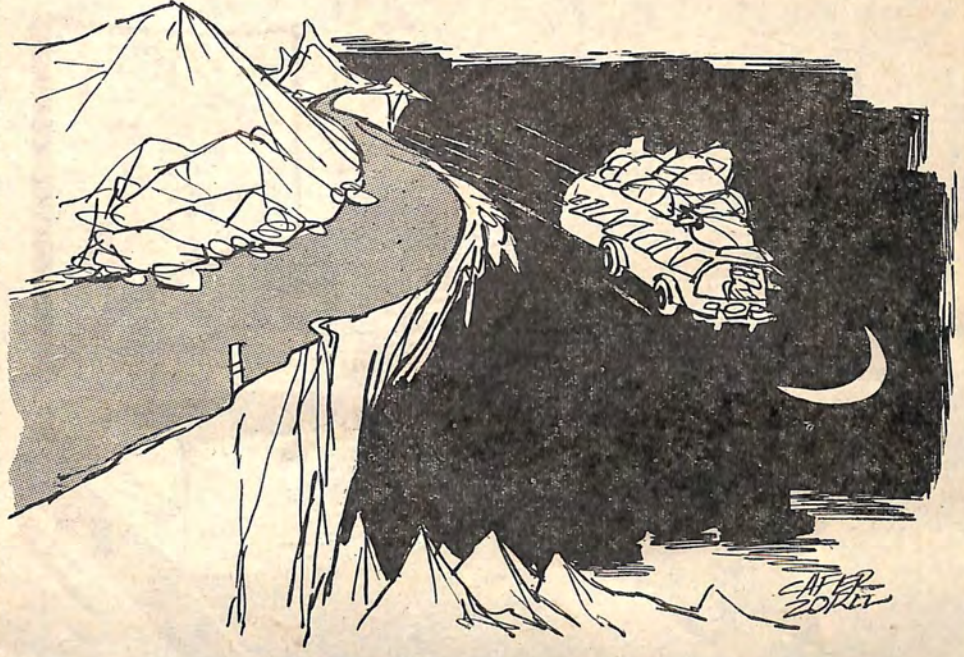
— Peki file n'olacak? diye fısıldadım.

— Aman sus, diyerek ağzımı kapattı eşim. Bırak kalsın. Zira elimizde fileyi gören, taşımak için kuyruğa girecek!

Polisten kaçan bir hırsız gibi indik iskeleye. Kurulduk motora, yavaş yavaş; ucuz bir pazarın tadını çıkara çıkara denize açılırken, bilet ücretlerini toplayan çocuğa, bize kılavuzluk eden beyin kim olduğunu sordum.

— Haa, o mu? dedi. Bu adamın muhtarıdır. Bütün bahşış ödediği adamlar da onun hesabına çalışır! Ne yaparsınız, bir muhtarlık kazanıcıyla geçinmek mümkün mü, hayatın ateş pahası olduğu bu devirde!

Vedat SAYGEL

AY OTOMOBİLİ!

EVLİYA Çelebi sevimli adamdır ama demokrasiye hiç yatkın değildir. Ayak takımı saydığı topluluklardan söz ederken sık sık kullandığı bir deyim vardır:

«Haşerat».

Uzaktan görünen stadyum kalabalığı gibi yüzleri birbirinden ayırdedilemeyecek biçimde kaynaşmış insan yığınları hep böcek sürüleridir Evliya için. Kişiliksiz, tehlikeli, zararlı böcek sürüleridir...

Oysa ne insanlar o kadar bir örnektir, ne de böcekler. Tabiat bütün canlıları icadederken zararlı ve tehlikeli türler yaratmakta sonsuz hüner göstermiştir.

Ve ne tükenmez bir ibret kaynağı, ne eğlenceli birer sergidir canlıların arenaları!

Yazı denize yakın, tabiatla haşır neşir bir yerde geçirelim derken bendeniz bugünlerde haşeratı bolca bir yerde buldum kendimi. Çalıştığım —daha doğrusu çalışmaya çalıştığım— odada ve «tabii bahçede» boy boy, renk renk, çeşit çeşit böcek cirit atıyor. İster istemez hepsini izliyorum, yaşantıları üstünde düşünüyorum.

Karıncalar var dizi dizi. Diş dokunur ne bulsalar bir yerlere taşımaya koyuluyorlar. Durup dinlenme bilmeyen bir mesai. İşin tuhafı, depolanan yiyecekler-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

HAŞERAT ARASINDA

den yararlanacak olan bu telaşlı ayak takımı değil.

Kara sinekler onlardan farklı. Her biri kendi için, kendi arsızlığının humması içinde yaşıyor. Pis pis oburluk edip her rastladıkları yiyeceğin üstüne atıyor, pis pis çiftleşiyor, tepelerine sineklerin darbesi indikçe pis pis ölüyorlar.

Kelebekler pek güzel. Ama uzaklardan. İyice sokulup bakarsanız, göz boyayıcı renklerin dışında basbayağı birer böcek onlar da. Ayrıca güzel olduklarını bilmiyorlar bile. «Bilme organı» olacak biçimde beyinleri yok ki.

En berbatı sivrisinekler. Bir damla kan uğruna myımmı vızıltılarla dolaşarak uykuda kur-

ban ararken gece karanlığına sinilip yayıyorlar. Taşıdıkları mikroplar da.

Aıtlar; karıncaların telaşı ile sivrisineklerin sokuculuğunu gürtülü biçimde birleştirmiş enayi yaratıklar. Bir zart, bir zort; ama bütün kabadayılıkları bir sokumluk. Marifetlerini gösterdiler mi, kendileri de sizlere ömür.

Ya eşek arıları? Onlardan biri ara sıra piyasaya çıkıp ortalığı o kadar velveleye veriyor ki sineklelikle yamyası edilmesi kaçınılmaz oluyor.

Ama odamdaki böceklerden en çok dikkatimi çeken, dolabın üst köşesi ile duvar arasına ağ kurmuş bir örümcek. Pusu tezgâhının yambaşında, inanılmaz bir

sabırla av bekliyor! Öyle bir hesaplı duruşu var ki, sanırsınız ona o köşe ebediyen ihsan edilmiş, ağna düşenlerin ilğini emerek gününü gün etmesine sürgit kimse karışmayacak! Ve de kim seler farkında değil bu işin.

Örümcek yanılıyor tabii. Ben durumun farkındayım. O köşeyi bir sopayla karıştırırsam, yahut dolabı biraz öne çeksem, canavarın düzeni altüst oluverecek. Kara sinek ve sivrisinekleri yakalaması işime geldiği için şimdilik el sürmüyorum. Ama herhangi bir nedenle o hizmete ihtiyacım kalmadığı zaman tezgâhını bozabilirim keyifle.

Yalnız örümcek değil, görünürdeki bütün böcekler habersiz benden. Üstün bir gücün kaderlerini etkilediği ve her an kökten değiştirebileceğini görmeleli, anlamaları imkânsız.

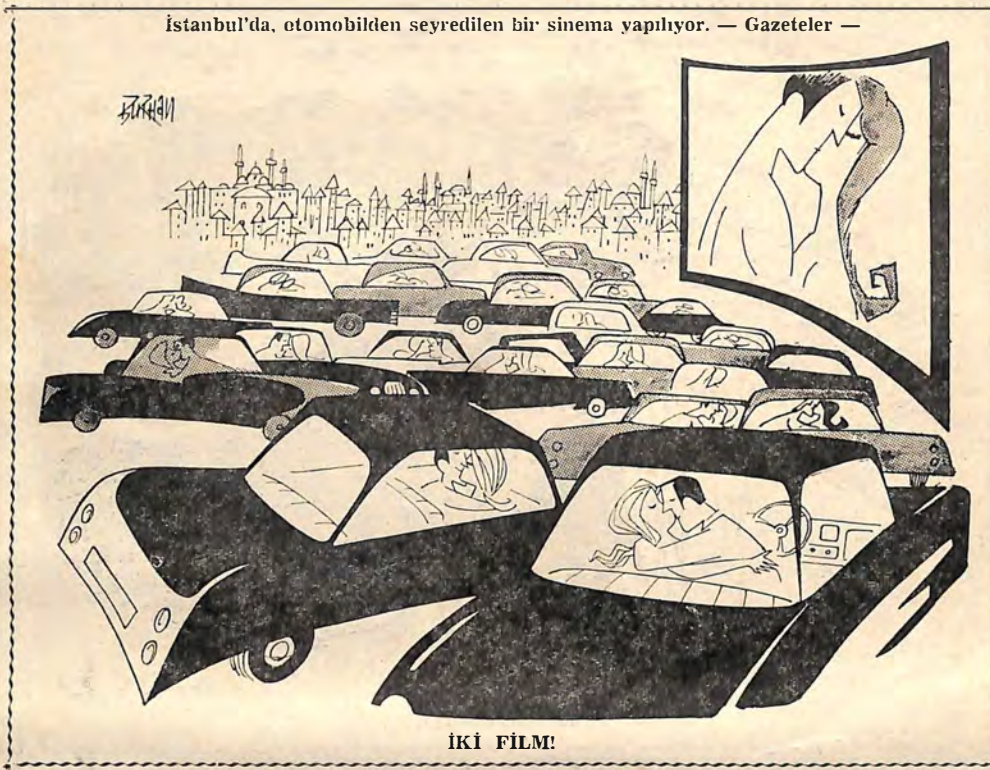
Ömürlerinin ne kadar kısa olduğunu da farkında değiller. Kimi beş on dakika sonra ölecek, kimi en çok yaz sonunda. Ama yıllar yılı yaşayacaklarmış gibi hepsinde bir telaş, bir didinme, bir vızıl! Her dakika gözlerimin önünde canavarlığın oyunları, kulaklarımda beyinsizliğin küçük küçük gürültüleri...

Ne anlamsız şey şu böcek yaşıntısı, Yârabbi!

Refik ERDURAN

Futbolcular ve seyirciler!

İKİ FİLM!

— Acaba hangis

yedi

PAZARTESİ :

Diğerlerine öğüt

İl olur da, belediyesi olmaz mı?
Olur elbet.
Belediye olur da, sıkıntısı olmaz mı?

Günümüzün sözlüğünde «Belediye»nin karşılığı «Sıkıntı»; «Sıkıntı»nin karşılığı «Belediye»dir zaten.

Bunlardan en az iş yapanı, fakat en çok dert yanını da, bizim İstanbul Belediyesidir.

«Bir yorgunluk kahvesi içmez misiniz?» diyerek almışlar karşılıklarına Başbakanı, İstanbul'un dertlerini sıralamışlar sözde.

Tam 76 kalem görev yüklenmiş Belediyeye.

Çok önemli 130 derdi varmış şehrin.

Ve topu topu, 40.000 tanecik personeli varmış Belediyenin!

Sadece her ayın maaş açığı, 38 milyon lira tutuyormuş.

Et konusunun halli için büyük paralar gerekiyormuş. Su konusunun halli için büyük paralar gerekiyormuş. Çarşı pazar kontrolünün halli için büyük...

Para, para, para!...

Eee, dert önlemekle yükümlü de olsa, bir konuga bu kadar baskı yapılmaz ki canım!

Allah bilir, İstanbul'daki toplantıya duyan nice belediyeler sayın Erim'in kentlerine de uğramasını sabırsızlıkla bekliyorlardı şimdi.

Uyaralım kendilerini:

Bir gün elinize geçirirseniz Başbakanı, dert yanmakla öldürmeyin zamanı. Hele İstanbul Belediyesi gibi para ile başlar, para ile bağlarsanız her konuyu, gece yarısı kaçırsınız bu muhterem konuğu! Malum, bir blöf yaptı «Piyasada para bolluğu var» diye; ne bilsin avuç açacak yüzlerce belediye!

SALI :

İnsanın olduğu yerde...

Nihayet kendilerini ilmi araştırmalara adanmış kimselerdi.

Görev verildi, gittiler.

Uzayda kalma rekoru kırdılar.

Birtakım denemeler yaptılar.

Dönerken canlarından oldular.

Şu, ya da bu devletin vatandaşları olmaları önemli değil. Önemli olan milyonlarca yaşatları gününü gün etmeye bakarken, onların insanlık uğruna büyük ve tehlikeli bir işe koşmalarıydı.

Ve hâlâ ölümlerinin nedeni araştırılıyor. Türü tahminler yapıyor, götüşler ileri sürülüyor.

Bunlardan en ilginç olanı, NASA başdoktorunun açıklaması:

«İnsan için, uzayda en büyük tehlike, çekimsizlik» diyor doktor.

Öyledir. İnsan için iki büyük tehlike vardır:

Uzayda «Çekimsizlik».

Dünyada «Geçimsizlik»!

ÇARŞAMBA :

Merak ediyoruz

ABD. Tarım Bakanlığının raporu na göre, ülkede sigara tüketimi hızla çoğalıyormuş.

Olur mu, olur. İnsanın eli, pakete kendiliğinden gitmez ya...

Kimi zevkten, kimi dertten içer bu mereti.

Turist — Tanıştığını

Sigara içenlerin kendilerine güveni, içmeyenlerden daha fazla. — Gazeteler —

— «Yaktın beni, yaktın beni» diyeceğine, çıkar da bir sigara yak!..

zim topumuz?!

ç eşeklerle ilgileniyor. — Gazeteler —

memnun oldum!..

Hayat şartlarının günden güne a-
ğırlaşması, hükümetin kemer sıkma
politikası, afet bölgelerine gelir sağ-
lanması...

Haydi bizdeki tüketimin nedenleri
belli.

İşin yoksa bir de başkalarını dü-
şün! Acaba nedir Amerikan halkının
derdi?

PERŞEMBE :

Bir teklifimiz var

Konu, hiç bu kadar ciddiye alın-
mamıştı.

Komisyonlar kuruluyor, projeler
yapılıyor, kurslar açılıyor, cezalar
ağırlaştırılıyor, sürat tahditleri ko-
nuyor, yaya geçitleri bir düzene so-
kuyor, yollar boyanıyor, yeraltı
geçitleri yapılıyor!

Trafik kazalarını önlemek amacı-
yla milyonlarca lira su gibi harcanır-
ken, yapılan istatistiklerden, kaza-
ların en çok Temmuz ve Ağustos ay-
larında olduğu anlaşılmadı mı!

Hâlâ gazeteler trafik konusunda
anket yapsın, yöneticiler sağdan sol-
dan para arasın!

Amaç, trafik kazalarının kökünü
kurutmaksa eğer, takvimden Tem-
muz - Ağustos aylarını çıkaralım git-
sin birader!

Ne diye çare arar, kafa yorarız
bilmem ki...

CUMA :

Ah şu darlık!

Hâl Müdürlüğünün açıklamasıyla,
son beş yılda meyve ve sebze fiyat-
larının yüzde yüz oranında artışının
nedeni ortaya çıktı!

Yer darlığı!...

«Yerimiz dar olmasa, ucuzluk
mümkün olur» diyor müdür.

Sebze ve meyveye hasret gidenler,
bunun darlıktan ileri geldiğini bili-
yordu zaten.

Bildik bileli de dardır.

Kabızmalın yeri...

Vatandaşın geliri...

CUMARTESİ :

Hüner o ya...

Gazete başlık atmış:

«3 tarafı denizle çevrili bulunan;
ağızına kadar su dolu 3 barajı olan
İstanbul, susuzluktan kavruluyor!»

Aman birader, bütün dünyaya par-
mak ısırtacak bir hüner diye adlan-
dıralım bunu.

Yeryüzünde ilk kez biz bulduk iş-
te akmayan suyu!

Hemen ansiklopedilere yazılsa bā-
ri.

PAZAR :

Olmaz ki...

Lübnan'da yolsuzlukları önlemek
amacıyla bir «Nereden Buldun» ka-
nunu çıkarılmış.

Çok kere bizde de düşünüldü ama,
caydık sonunda.

Zira yolsuzluğu önüyor ama, de-
mokratik sakıncaları var onun da.

Örneğin, şimdiyedek uygulasaydık
kaç milyon er kalırdı yurdumuzda?

Demokrasiyi katletmek de cabası!

Vedat SAYGEL

BANA AÇILABİLİRSİNİZ

BEN NE YAPAYIM?

İSMİNİN VE CİSMİNİN
AÇIKLANMASINI
İSTEMEYEN BİRİ
YAZIYOR

Muhterem beyefendi,
Ben hayatta o kadar darbe ye-

dün ki, görseniz tanıyamazsınız. Bunun için ismini açıklamıyorum... Zaten açıklamam da doğru olmaz...

Hakikati size anlatamıyacağım için gerçekten üzgünüm... Çünkü ağzımdan çıkacak bir kelime bile beni mahvedebilir... Şu anda geçirdiğim heyecanımı mazur görün...

Ne yapacağımı bilemiyorum... Ellerim, ayaklarım titriyor...

Bu müşkül durumdan nasıl kurtulacağımı bilsem sizi rahatsız etmezdim...

Ne olur söyleyin, ben ne yapayım?...

Üzülme arkadaş... Olur böyle şeyler... İçinde bulunduğun durum gerçekten çok fena... Bozulma, kendine hâkim ol ve öyle olduğun yerde kal...

Hiç oynama... Nefesini rahat al...

Kendini koyverme... Bak biraz sonra nasıl rahatlayacaksın... Hadi Allah müstahakını versin...

NEDEN DALIYORUM?

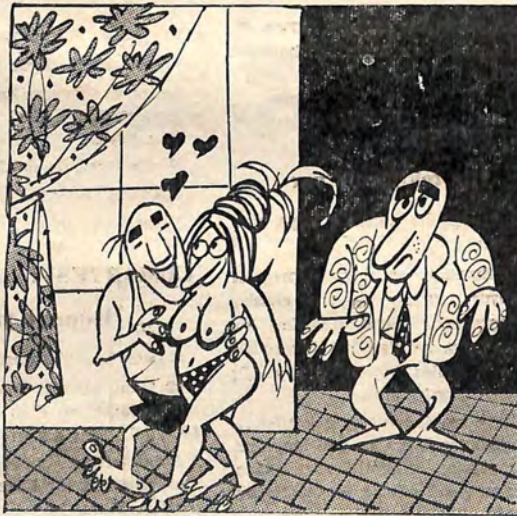
ZEYTİNBURN'UNDAN
SAMİMİYETİME İNANAN
BİR BAYAN YAZIYOR

Sehavi beyefendi... (Bir kere ismim Sehavi değil, Süavi... Neyse, okuyalım...) Bende acayip bir duygu var... Son bir kaç haftır kendimi hep bambaşka yerlerde sanıyorum... Bir de ö-nüme gelen herife kanıyorum... Sonra, üzerinize âfiyet, ateşler içinde yanıyorum... Üç kere evlendim, erkeklerim hep öldü... Son kocam Muhsin dalgıçtı... İyi dalandı... Fakat bir gün dalıp çıkmadı... İşte o öldükten sonra ben de sık sık dalmaya başladım... Sizin «Bana Açılabilirsiniz» sütununuza şimdi okudum... Ne olur beni biraz aydınlatın. Ben neden dalıyorum?...

Sayın bayan... Biraz daha dayan... Çünkü dalmak herkese mahsus bir şey değildir... Sık sık dalanlar kolay çıkamaz... Neye daldığınızı mektubunuzda belirtmemişsiniz... Çünkü insan bir şeye dalmaz... Birçok şeye dalar... Ayvaya dalar, uykuya dalar, altan dalar, üstten dalar, suya dalar, tünele dalar, hayâle dalar, velhasıl burup dururken ona buna dalar... Siz de dalıcılardansınız... Madem ki dalıyorsunuz, adamakıllı dalın... Çünkü dalmak herkese nasip değildir... Ben, Salacak'ta dalıp da çıkmam.

yan çok arkadaş tanırdım... Yalnız dalarken mutlaka dalacağınız yeri iyi ölçün... Çünkü çıkmamak ihtimali vardır... Ayrıca fazla dalmamak için belinize bir urgan bağlayıp yatın... Her dalışınızda sizi çıkartmaya yarar... Gönderdiğiniz fısıklar bayattı... Kediye verdim... O da yemedi...

KULEDİBİ'NDEN KEVORT ÇİZMECİYAN

Ailem Hayganuş'un son günlerde beni arkadaşım Agop'la aldatıp alenen ahanifi yaptıklarından şüphelenorum evlâdım zo... Çünkü bu hain karı ile Agop'u ne zaman bizim yatak odasında görmüş isem ikisi de soyunuk ve dekolte bir durumda görünürler... «Hıncı bu ne kepazeliktir, bu havada zemheri zürefası gibi dolaşılır?» demişsem de, ikisi de, «Keyfimiz bilir, bu havada palto ile oturacak değiliz ya, hendsin nesin» diye cevap veriyorlar... Şimdiki size sororum... Bizim Hayganuş ile bu alçak herif Agop'un aralarında bir şey vardır, yoksa yoktur, hee?...

Böyle samimi vaziyetler arkadaşlar arasında olur... Boşuna şiphe edip hem ailenizle hem de arkadaşınızla aranızı bozmayın... Eğer mutlaka anlamak istiyorsanız, bir gün onlardan önce yatağa girin... Uyumuş gibi yapın... Bakalım ikisi boş bulunup aynı yatağa girecekler mi... Eğer girerlerse aralarında şiphe edilecek bir şey yok demektir... Lâkin evlâdım Kevort, gidip de içerdeki divana yatarlarsa, sağlama bir bokluk vardır... O da senin şerefine mütenasip bir vaziyettir... Kendin bilirsin...

ŞENLİKKÖY'DEN A. Ş. YAZIYOR

Beni geçenlerde eve gelirken düşük bir köpek bağcımından hart diye ısırdı...

Ben avaz avaz bağırırken bu sefer köpeğin sahibi gelip bana çatı...

Ben de onu ısırdım... Adam bağırırken bu sefer benimki gelip adamı ısırdı... Adamın karısı da bunu görüp karımı ısırdı; daha sonra bizim oğlan onların karısını, onların dayısı bizim oğlanı, bizim kız onların halasını, onların halası bizim kayınbiraderi ısırdı...

Bu kargaşalık arasında köpek kaçtı ve kimse de köpeğin kimin köpeği olduğunu anlayamadı...

Isırılan adam da karanlıkta kendi köpeği sanmış... Şimdi hepimiz kuduz iğnesi yiyoruz... Bu duruma göre köpek nerde olabilir?...

Resimli bulmaca gibi soruyorsunuz.

Köpek, bana kalırsa arkadaşları ağaçların arasındadır... Dikkatle bakın görürsünüz!...

HER HAFTA BİR OLAY

CİZEN:
Burhan Solukcu

HÜSNÜ BEYLER BİR MEMUR AİLESİDİR. HÜSNÜ BEYİN AYLIĞI İLE GEÇİNMEYE ÇALIŞIRLAR. BİR PAZAR DÖR KİŞİLİK AİLE ADA'YA GİTME VE KARAR VERİRLER

NEREYE KOMŞU?

ADA'YA GİDİYORUZ KARDEŞ

İSTE ADA YA GELDİK

O GÜNÜ ADA ÇOK KALABALIKTIR HÜSNÜ BEYLER DE KALABALIGA KARLIŞIR

ADA'NIN FİYCE TADINI ÇIKARIKLAR. ÖNCE BİR GAZİNO DA OTURURLAR ÇOCUKLAR ÇAY İÇER HÜSNÜ BEY DE BİR KADEŞİŞE BİRİ İÇER

ARABASI DÖRT TEKER İMMANIM

SONRA FAYTON TUTARLAR ADA ETRAFINDA TUR ATARLAR...

YIPPIIIII TEKSAS

EĞLENCEYE DOYAMAZLAR. TURİSTLER GİBİ EŞEK KİRALAYIP EŞEK SEFASI DA YAPARLAR...

AKŞAM GÜNEŞ BATARKEN TATLI BİR YORGUNLUKLA EYE DÖNERLER

NE GÜZEL EĞLENDİK DEĞİL Mİ KOCACIĞIM?

TABİİ KARICIĞIM! YALNIZ CÜZDAN DA METELİK KALMADIGINA GÖRE AY BAŞINA KADAR ORUÇ TUTARAK BU EĞLENCEYİ HAZMETTİRELİM!

SİZİN İÇİN

— Her gün aynı rüyayı görmektense hiç görmemek daha iyi!

HAMARAT GELİN

Gelin hanım hiçbir işe karışmıyor, hiçbir iş yapmıyor, tembel tembel oturuyor. Onun bu haline kızan, üzülen fakat bir şey söyleyemeyen kayın pederle kayın validesi dolaylı yollardan iş göstermeyi akıllarına koyarak karar varmışlardı. Bu sebeple kayın valide kocasına:

— Yarın ben bulaşıkları yıkarken sen gelir elimden alırsın ve «Ver biraz da ben yıkayayım» dersin. Ben de sana: «Ayıptır, dur ben yıkayayım» derim. Sen ben derken gelin utanır ve gelir yıkar, diye tembih etti.

Ertesi gün aynı şeyleri yapmaya başlarlar. Bunları bir müddet seyreden gelin, münakaşanın büyüdüğünü görünce müdahale eder ve:

— Ne döğüşüp duruyorsunuz, der, bir gün biriniz yıkayın, bir gün de biriniz!

M. Reşat YAMAÇ

Gayrettepe İlkokulu Müdürü — ERZURUM

İKİ KULAK, BİR AĞIZ

Kendisine ve kızına, ısmarlanan eşyaları noksan aldığı için, anne, babaya çok içerlemişti. Baba boş yere özur dilemek istiyordu. Anne kızına babasından dert yanıyordu:

«— Kızım, diyordu, bağırarak, görüyorsun ya işte erkekler böyledir. Laf bir kulağından girer, öbüründen çıkar.»

Baba bu sözlerle üzüldü. Kabahatli idi. Sesini de pek çıkarmadı. Ürkek bir halde oğlunun yanına gitti, kulağına fısıldayarak dert yandı:

«— Oğlum, görüyorsun ya, kadınlar böyledir. Bir şey söylersin. İki kulağından girer, toplanır, bir tek ağzından çıkar.»

Ve yalvarır gibi ekler: «— Sakın bu sözlerimi annen duymasın.»

Demet ÖĞRETMENOĞLU
Hürriyet Caddesi 37/2
BOLU

TESELLİ

Otobüsle Diyarbakır'dan Bitlis'e gelmekteydim. Otobüste daha fazla oturulacak koltuk bulunmadığından, sonra gelen köylü yolcuların bazıları ayakta durmaktaydı. Ayakta duran köylü yolculardan biri, yanbaşındaki sık giyimli bir adamın üzerine ansızın kusuverdi. Neye uğradığını şaşırان adamın bir şey demesine meydan vermeden de:

— Üzülme gardaş, dedi. Bugünkü yemek yağlı değildi.

Zühtü TAHİNCİOĞLU
Mobilya ve halı pazarı,
Ziraat Bankası yanı
No: 137-139.

BITLİS

AKVARYUM

Annem bir gün bir havadisle geldi:

— Şu karşı bakkallar ahyavrum almışlar, gördünüz mü?

— Nasıl ahyavrum, o da neymiş? dedik.

— Canım içinde hani bakkallar filân var ya! demez mi.

Asiye PERVAN
Kız Enstitüsü Öğretmeni
ÇANKIRI

MERAK ETME...

Büyük annem sık sık rahatsızlanırdı. Yine bizleri üzen bir hastalığından yeni kalkmıştı. Bu fırsattan faydalanarak kardeşimle beraber bir dolaşalım dedim. Gezerken yolda eski bir aile dostuna rastladık:

— Ah evlâdım, dedi. Ne kadar üzüldük bilemezsiniz. Kusura bakmayın. Geç haberimiz oldu, onun için hanım teyzeyi ziyaret etmedik.

Böyle bir konuşmaya hazzırlıklıymış gibi bizim velle cevabı yapıştırdı:

— Üzülmeğin amcacığım, büyük annem bir hafta sonra yine hastalanır o zaman ziyaret edersiniz.

Yılmaz ÖNDER
Başköy Kooperatifi
Başköy/BURSA

KAÇ KÖŞE?

Ortakul birinci sınıfta, Fransızca dersinde idik. Öğretmen, şakacı bir arkadaşına elindeki köşeli kuruşun kalemi göstererek sordu:

— Kes köşe?

«Bu nedir» anlamına gelen soruyu, arkadaş kaç köşe anlayarak cevabı yapıştırdı:

— Altı köşe!

Özer TAYLAN
1. Ana Jet Üs.
Asb. Makinist ESKİŞEHİR

RÜYA

Komşumuzun oğlunun küçük yaşta gözlük takması gerekmişti. Fakat bir türlü alışamamıştı. Bir süre sonra alıştı. Fakat bu sefer de gözlüğü gözünden çıkaramaz olmuştu. Hatta bir gece gözlükle yatmak istedi. Babası sebebini sorunca: «Gözlüksüz rüyalarımı iyi göremiyorum» demez mi.

Tayfun GÜNDÜZ
T. Vakıflar Bankası
Lojmanı
Tire/İZMİR

BENİM PARMAĞIM ÇOK ÇATLAK...

Ankara'dan Diyarbakır'a tayin olduğumuzda; Ankara'da okuyan çocuğumun Diyarbakır'daki okula naklini yaptırmak için ikamet ilmuhaberini istemişlerdi.

Bu nedenle, oturduğum mahallenin muhtarına gittim. Muhtarlıkta, herhangibir iş için benden önce gelen iki ihtiyar hanım bulunuyordu. Muhtar bey hanımlardan birine evrakının üzerine imza etmesini söyledi. Bunun üzerine ihtiyar hanım koynundan mühürünü çıkartıp muhtar beye verdi.

Bu defa da sağ elinin baş parmağını mühürünün yanına basmasını söylediğinde, hanım, yanındaki dönerek:

— Şerife, kız... Benim parmağım çok çatlak, yerime sen parmak basiver, dedi.

Aysel YENTÜRK
Bahar Sokak No: 4
Yenişehir/DİYARBAKIR

BU
EVDE
BENİM
DEDİĞİM
OLUR!

BU
EVDE
BENİM
DEDİĞİM
OLUR!

— Tamam, maç bitti...
Yine berabere kaldınız!...

NİKÂH MEMURUNUN ÇİLESİ

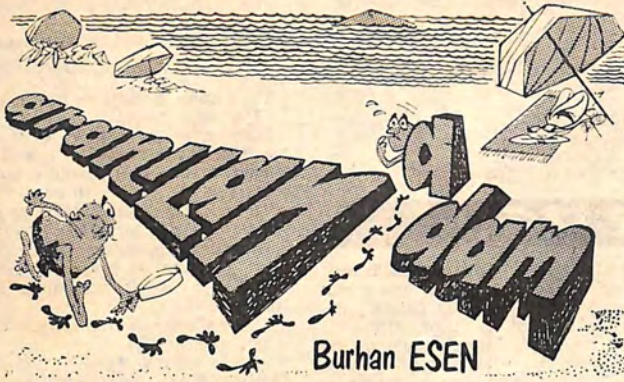
Yöremizin bir âdeti vardır; nikâh törenlerinde gelin hanımların, damadın ayağına basmakla sonuna kadar her dediklerini yaptıracağını sanırlar.

Kazamızın fazlasıyla nüktedanlarından olan nikâh memuru bu âdetimizin her zaman sillesini yer. Şöyle ki; bir defasında gelin hanımın, o masaya oturmanın verdiği heyecanla damadınki sanarak nikâh memurunun nasırlı olan ayağına olanca kuvvetiyle bir topuk vurmaya başlar, ayağa fırlayan memur, can acısıyla ve olanca sesiyle bağırır:

— Ne yapıyorsun kızım?... O seninkinin ayağı değil, benim ayağım!...

Nevzat ÖZTÜRK

Modern Zeytinyağ Fabrikası, Nazilli/AYDIN

H AVALAR ısınınca, deniz kıyılarındaki motellerden birine gitmeyi tasarlamıştık.

Ama bu iş o kadar kolay değildi. Kuşadası'na gidelim! fikrini ileri sürünce hanım diretiyordu:

- Kumu iyi değil!
- Ayrılık nasıl?
- Suyu yaramaz!
- Çeşme?
- Güneşi çok sıcak!

Uzun tartışmalardan, çekıştirmelerden, verıştirmelerden sonra haritaların göstermediği yazlıklardan birine kapağı attık.

İki, üç günüm şahane geçmişti. Sabahın ilk saatlerinde denize giriyor, akşama dek kumların üzerinde sere serpe yatıyorduk.

Doktorlar istedikleri kadar: — Azı karar, çoğu zarar... desinlerdi.

Bir kaç günden beri plaja yabancı birileri gelmişti. Uzun boylu, iri göbekli, insan azmanlarıydı bunlar. Denize girerken tanıdık gibi beni süzüyorlar, dikkatle yüzüme bakıyorlardı.

Bir korkudur burju burju içime girdi:

— Yoksa bunlar beni anarşistlerden birine mi benzetmişlerdi?... Olur mu olurdu. Şimdilik iş dikizleme safhasındaydı. Çok geçmeden karakola telefon ederlerdi. Gelen ekibe makbuz mukabilinde teslim edilirdim. Alır giderlerdi.

Karşı taraftakilerin dikiz işi yoğunlaşmıştı. Artık bakışları kaçamak değildi. Gözleri otomobil farı gibi üzerimdeydi. İçlerinden biri işaret parmağını bulduğum istikamete uzattıktan sonra hakkımda mütalaasını söylüyor, ötekiler:

— Yaaa... diye hayretle bağıryorlardı.

İşin şakası kalmamıştı.

Posta edilme faslı başlamadan cızlamı çekmeliydim. Hanımı falan düşünecek halde değildim. Ah, elbise lerim üzerinde olsaydı. Âdem baba kıyafetinde caddelere çıkamaz, koşamazdım.

Ben böyle kapana kısılmış fındık faresi gibi kara kara düşünürken, berikiler firar plânları tasarladığını anlamış gibiydiler. Ellerine geçirdikleri ganimeti kolay kaçırarak cinsten değillerdi.

Birisi ellerini ağzına götürerek ısıklıkla hücum borusunu çalmıştı. Hep birden yerlerinden fırlamışlar, zürme doğru koşmaya başlamışlardı.

— Nihayet yakaladık...

— Tutun...

— Salmayın yakasını...

Kaçmama, ellerinden kurtulmama imkân yoktu. Ben bir adım atmadan onlar beş adımlık mesafeyi bir sıçrayışta alıyorlardı.

Son çareye başvurmuş, ellerimi havaya kaldırarak:

— Aman yapmayın! diye bağırmıştım, teslim oluyorum!

On kuvvetli kol tarafından sınıksız yakalanmıştım. Gözler projektör gibi yüzüme dikilmişti:

— Fevzi, evet meşhur Fevzi bu...

— Yanlıyorsunuz. Benim adım Remzi'dir. Kamber oğlu Remzi...

— Yutturamazsın bize.

— Vallahi, iki gözüm önüme aksın ki Remzi'yim.

On kuvvetli kol kedi yavrusu gibi önce beni havaya fırlatmışlar, sonra boş çuval gibi kumların üzerine atıvermişlerdi:

— Ey Fevzi... Ne var, ne yok? Seni gökte ararken yerde bulduk değil mi?

— Fevzi değil, Remzi...

— Bize yutturamazsın.

— Vallahi Remzi...

— Kah kah kahl...

Yakalayıp plaj gazinosuna oturtular. Önüme bir bira şişesi koydular:

— Hem ziftlen, hem konuş...

— Yirmi yıllık Remzi'ye Fevzi dersiz nasıl konuşursunuz?...

— İşletmeyi bırak. Kırk yıllık Yanı elbette Kâni olmaz!

Sol ayağım geçirdiğim kaza sonucunda yaralanmıştı. Biri o ayağıma el atmıştı:

— Dokunma, yaralıdır, ağrıyor!

— Milyonluk ayak bu. Etmez mi ağabey?...

— Elbette. Son liglerde tam 20 gol attı. Öp ulan şu ayakları...

Şapur şapur öpmeye başlamaz mı beriki. Ayaklarımdan gıdıklanırım. Ben kırkırdadıkça o öpüyor.

— Ya şu kafa... Ulan kafa derim ben buna. Son maçta, ayağı sakatlanınca, Fenerbahçe'yi kafalamaya başlamıştı. Galibiyet golünü şu kelle göndermişti kaleye. Öpün ulan, ne duruyorsunuz!...

Ayaklarımdan sonra yüzüm gözüm de salyalardan, tükürüklerden nasibini almaya başlamıştı.

Anarşistlikten yakayı sıyırmış, futbolculuğa tebdili sanat eylemiş-tik. Beni meşhur bir oyuncu ile karıştırıyorlardı.

Gösterilerden, hayranlık saldırılarından kurtulabilmek için, ben:

— Fevzi değil, Remzi'li... dedikçe:

— Yutmayız. Kaç aydır peşindeyiz. Fellik fellik seni arıyoruz. Elimize geçtin gayri. İsim değil ya, dinini değiştiren bile elimizden kurtulamazsın. Seni Adana'lılara kaptırmayız. Karılarımızın mücevheratını satar, apartmanlarımızı rehine kor, üzerini pay kuponu, kâr pulu, tasarruf bonusu ile denkleştirir, yine de satın alırız.

Adana ikibuçuk mu dedi? Bizden 300.000... Tamam mı? İşletme vergisi, tapu harcı, dellâliye masrafları da bize ait. Bas şuraya imzanı...

Başka türlü ellerinden kurtulamazdım.

Mantar-spor idarecilerine yakayı kaptırmıştık. Çaresiz mukavelenin altına Fevzi diye yazdım. Son harfin kuyruğunu önce ileriye doğru uzattım, sonra keskin bir dönüşle sola döndüm.

Sezonun ilk transferi yapılmıştı.

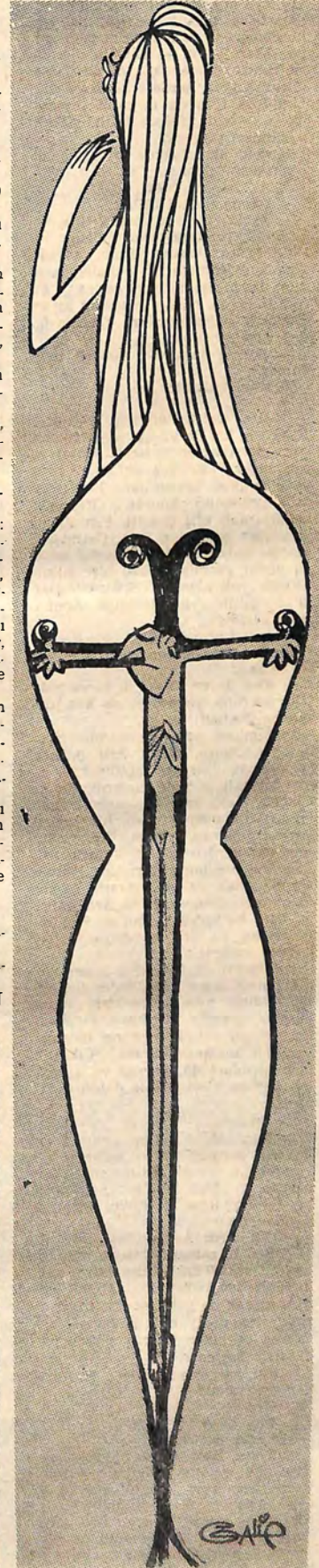
İnsan pazarında haraç - mezat satılmıştım.

Bu alış - veriş plajın kızgın kumları da tanıktı...

Burhan ESEN

— Avrupa'nın yeni sloganı:

Her şey seks. —

Polis, kabadayılardan saçlarını kesiyor. — Gazeteler —

Yazısız

Yazısız

Dilber giyinmiş hazırlanmıştı.

Şevket:

— Biliyon mu Dilber, şindilik heç kimseye bişey belli etmiyek. O mey-menetsizin gulana gederse, inat için boşanmaz. O zaman bizim işler sarpa sarar. Sanki eskisiymiş gibi biribirimize davranak... Avrady boşadık mı? Allah nerde o günler beel... Lan işde toto da o, millî piyango da o... Hadi feleksiz talih, güldün yüzümüze tam gül...

Şevket, elini cebine attı, bir elli lik uzattı Dilber'e:

— Al, harcan, dedi.

— İstemez, dedi Dilber.

— Al al, harcan. Azsa daha veriyim... Gız tapıyorum billâha sana... Anam avradım olsun bi yan çiz, bi evlenmem de, vallaha dayarım dabancayı alınyın çatına... Allah Allah, bu akşam n'apsam ki sevinçden, gedip gendimi Daşköprü'den aşsa mı atsam?...

— Ben n'olacam o zaman? dedi Dilber...

Tekrar öptüstüler...

— Hey gidi oğlum hey, dedi Kel Hayri, o, biz üç yıldız keşfettikten sonra daha neler keşfetti Hayri ağa neler... Bi kez define Yenice yanında deş Tersus'da. Tersus'un da köprüsünün yanında... Öteki arkadaşlardan biri çılttı. Pirt Zekeriya'nın getmişler orya. Getmişler amma, bulamamışlar, bi gece sabaha kadar gazmışlar, heç bişey yok... Elbette yok olacak... Bulamamışlar ki üç yıldızın ne dedikini. Amma ağa keşfetti...

O günü Arif onbaşı, işi öğleden bırakmıştı. Yine atışmışlardı ocakçıyla. Ocakçı:

— Eee, yeter artık, diyecem vallaha patrona, ya bu, ya da ben, diyecem, demişti.

Arif onbaşı, sadece omuzunu silki mişti ocakçıya. Gerçi Arif onbaşı suskunluğu bilerek yapıyordu ama, bu haliyle iyice kızdırıyordu ocakçıyı. İstiyordu ki ocakçı, Arif onbaşı diklensin, o da bir şeyler söylesin. Sonra, tutsun, ocağın bulunduğu yerden çıksın, kapsın oradan bir sandalye, girissin. Ondan sonra, Allah ya ona versin, ya da ona. Ama kızımıyordu ki Arif onbaşı. Lâfi, ha yanda duran su küpüne demişsin, ha Arif onbaşıya. Sanki sağirdi mübarek...

Kel Hayri de öğleden kapamıştı dükkânını. Şimdi gündüzden definenin olduğu yere gidecekler, orada gündüz gözüyle bir keşif yapacaklar, ondan sonra gece de dayanakları kazmaya küreğe... Çıkacak olan altınları da, kazma ve kürekleri götürdükleri çuvala dolduracaklardı.

Kel Hayri:

— Hep, böyle define seferine çıkarken, gendimi Mısır seferine çıkan Sultan Selim'e benzedirim... Dönerken de Napolyon'a... Sen bilin mi bu Napolyon'u, Sultan Selim'i? diye sordu.

— Cık, dedi Arif onbaşı.

— Ben bi zamanlar tarihe meraklıydım, eski Türkçe kitaplarım vardı, onlardan okurdum... Amma şimdi o merak da galmadı. Şindiki merak varsa da, yoksa da buna.

Arka cebinden ispirto şişesini çıkararak başına daktı:

— Bu namussuza buu... Eve haber verdin mi?

— Hee...

— Ben gene vermedim.

— Keşke verseydin...

— Yee... Bugünler iyi Mübcecel...

Bişe oldu vallaha avrada, heç bişeyime garışmıyor... Dergi günü garını okuyor. Hani hasdalık olurmuş, bişe derler adına şindi unuttum, insan durmadan elini orasına burasına atar, sona bazı insanlar e. lnde olmadan gözlerini garparlar, işde bizimkisi de ondan oldu. Ne zaman baksam eli garında. İnman efendi, yatarken bile eli gar-

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

nında... Var ya garından bi derdi bilmiyorum.

«Ula avrat, ur mur mu var?» diyorum, güllüyor, at gibi kişiyor...

Durdu, ağzının içine kaçan bir tütünü tükürdükten sonra:

— Eyi eyi, dedi, varsin olsun garında bir derdi, böyleleri daha eyi. Heç olmazsa bana garışmaz oldu. Ben ne biliyim, daha önceden bilsem:

«Ülan avrat böyle boş duracağına garınınan oyna» derdim, amma bilemen ki derdinin garından olduğunu...

Arif onbaşı, acaba bana bir şeyler mi çıkartmak istiyor, diyerek Kel Hayri'nin gözlerinin içine baktı. Ama Kel Hayri'nin gözleri, yine her zaman olduğu gibi, ardı kararlık bir cam parçası gibi donuk ve anlamsızdı. O ara Arif onbaşının aklına kötü şeyler de gelmedi değil:

«İster misin bu adam böyle beni manitadan oralara gadar götürsün. Sonra gece çalışırken, sallasın ardından bi gazma... Ohh, gazılmış mezer de hazır. Gendine üsdünü sadece örtmek galır... Ondan sonra bizim Fidan bulabilirse bulsun gocasını».

Tekrar Kel Hayri'ye baktı. Gerçekten bir kumandan edasıyla yürüyordu. Yüzbaşısına benzetti onu, teftiş dönüşü, kumandanından afe-rin almış yüzbaşısına.

— Pirt Zekeriya'yı bilmen sen... Biz çok getdik onla define gazmıya... Heç güven olmaz ona. Altın için babasını bile öldürür. Belki, bir gün altın falan çıkarsaydık,

temizlerdi beni orda. İt güçlü kuvvetliydi. Şarapçı olduğu için surati her zaman kan çanağı gibiydi. Amma yüreksizdi ha... Çok yüreksiz... Bir keresinde bizim avrada da sa-tışmışdı da, sona yemişdi yumruğu... Gülmüşdüm ben, her guşun eti yenmez oğlum demişdim... Mübcecel anlattıydı bana... Ondan sona da:

«Sokma bu herifi bi daha bu eve» demişdi.

Ama seni sevdi...

Arif onbaşının içi hırp etti. Acaba Mübcecel olanları anlatmış mıydı kocasına? Arif onbaşıya konuyu yavaş yavaş mı açmaya çalışıyordu?

— Geçen bazar gelip beni aradığını anlattı... Aramışın...

O günü hatırladı Arif onbaşı...

Bilmiyordu, gerçekten Kel Hayri'yi aramak için mi gitmişti o öğleden sonra evine, yoksa Mübcecel'i görmek için mi? Şimdi bile kendisine bunu sorsalar, kesin bir cevap veremezdi.

Mübcecel:

«Gel, içerde Hayri ağa» demişti.

Arif onbaşı, içeriye girmiş, Kel Hayri'yi göremeyince:

«Ben gidiyim bari» demişti.

Sonra, Mübcecel, yine o yuvarlak kedi gözleriyle:

«Ben bilmiyorum muyum senin buraya niye geldiğini?» demişti. Arif onbaşı'yı zorla göğsünden kaktırmış, minderini üzerine düşürmüştü.

«Dolma yaptım. Zaten canım tek başıma yemek idemiyordum, seni Allah gönderdi, hadi otur da beraber yiye» demişti.

«Ben buraya dolma yemek için

gelmedim yaa» deyince Arif onbaşı, Mübcecel bir isterik kakhaha fırlatmış:

«Hele ilkin dolmayı ye de» demişti.

ti.

Dolmayı yedikten sonra, Arif onbaşı tekrar çok büyük bir günah işlemişti. Ama, Kel Hayri'nin evinde ayrılrken, o, kitap getirmeye gittiği geceki gibi düşünüp durmamıştı yol boyu. Hattâ bir ara:

«Bu benim gaderim, gaderimde böyle günahlar da varmış» demişti. İşte, onu söylüyordu şimdi Kel Hayri.

— Sana evde demiş, gandermiş...

Arif onbaşı:

— Şey vallaha Hayri ağa, dedi...

Vallaha billâha bana öyle dedi.

— He, öyle demiş...

— Vallaha öyle dedi.

— Lan he, öyle demiş...

— Amma benim bunda bi gabahatım yok ki. O öyle dedi.

— Tamam oğlum, öyle dedi... Al-

mış seni sona içeriye...

— Vallaha o aldı Hayri ağa...

— Lan deli mi oldun, tamam de-

dik.

— Sona şey... Dolma yedirdi...

— Tamam, dolmayı yemişiniz...

— Yedirdi vallaha, o goydu...

— Afiyet olsun oğlum. Dolmayı

yedikden sona...

— Vallaha benim bunda bi gaba-

hatım yok Hayri ağa...

— Lan oğlum dolma yemek gaba-

hat mı?

— Ben dolmadan sonasını diyo-

rum...

— Ben de onu diyorum...

Arif onbaşının aklından kaçmak

geldi. Şöyle, bir küşe başında, san-

ki polis görmüş hırsız gibi kaçmak.

— Dolmadan sona, sana ne de-

miş?

— Bana mı?

— Sana ya...

— Şey, dedi... Vallaha ilkin ben,

madem Hayri ağam yok gidiyim,

dedim, o yok, otur dolma ye, dedi.

Zorladı beni...

— Oğlan dolmaynan bozdu valla-

ha aklını. Oğlum yediysen yedin,

helâl olsun... Bizim avradın dolma-

sının üzerine yokdur. Bi doldurur,

deme getsin... Sana şey demiş, Hay-

ri ağa derinenin yerini keşfetti,

sana haber vermeden geldi demiş...

Sen de sararmışın...

Sevindi Arif onbaşı:

— Ben mi? dedi. Şey ben ya, bi

sarardım, bi sarardım o zaman, ay-

nısı portakal gibi...

— Oğlum, insan leymun gibi sa-

rarır.

— Tamam tamam, leymun gibi...

Lan dedim gendi gendime, Hayri a-

ğam bunu kime yaparsa yapsındı

amma, bana yapmamalıydı...

Kel Hayri, gülerke:

— Gerisini de de hele! dedi.

— Ne gerisi?

— Sonadan yapıdığını...

— Sonadan bişi yapmadık ki.

— Yapmışın, hadi saklama sakla-

ma. Heç Hayri ağam duymaz mı?

Arif onbaşının dizlerinin bağı çö-

zöldü yine. Gerçekten bu adam ken-

disini öldürmeye götürüyordu. Evet,

mezarını kendi elleriyle kazdıracak-

ti kendine.

— Demiyecen mi? dedi Kel Hayri.

— Neyi deyim ki?

— Utanma utanma, de! Ben defi-

neciym, bilmez miyim onun acısını?

— Vallaha heç işde Hayri ağa.

— Diz çökmüş ağlamışın bizim av-

radın dizinin dibinde. Gurban olıym

Mübcecel yenge, söyle gettiği yeri

demişin...

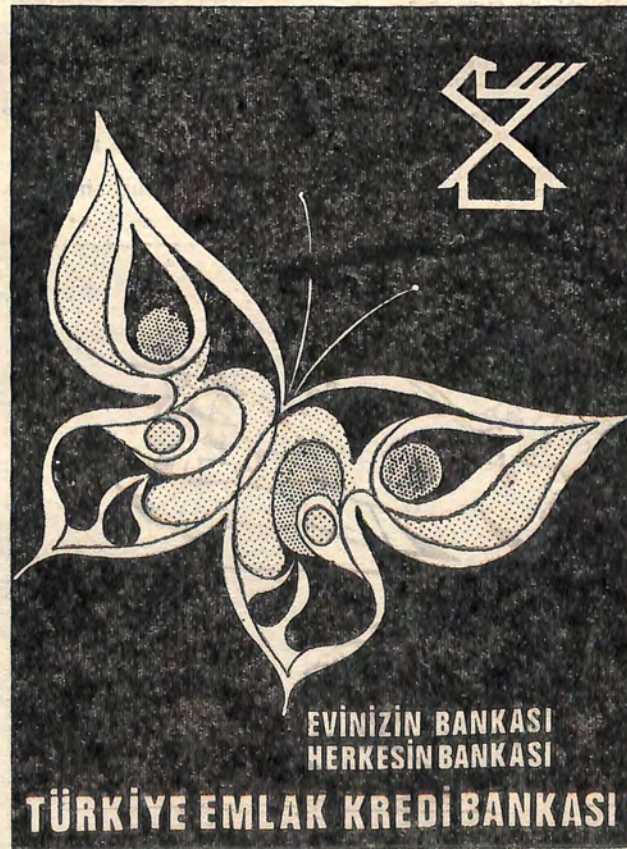
— Ha, ben böyle demişim?

— Yok babam...

Arif onbaşının içine soğuk sular

serpildi.

(Devamı var)

EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 102)

AKBABA LOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
Önceki hafta başladığımız AK-
BABA LOTO yarışmasının üçün-
cüsünü bu sayımızda sunuyoruz.

«AKBABA LOTO» yarışmasına
katılmakla hem gülecek, hem eğ-
lenecek hem de

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA LOTO» yarışmasının
konusu şudur: Her sayıda 1'den
6'ya kadar sayılarla gösterilen
6 karikatür ve ayrıca harflerle
gösterilen diğer 6 karikatür ya-
yımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar
sayılarla gösterilen her bir karik-
atürün, harflerle gösterilen bir
karikatüre ilgisiz olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı
AKBABA LOTO kuponundaki içi
boş karelerde de bulunacak; an-
cak bu karelerin içine uygun
harfleri karikatürlere bakarak
siz bulup dolduracaksınız. Böyle-
ce karelerin içine sırayla doldur-
duğunuz harfler kelimenin çözü-
münü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yaz-
dıktan sonra kuponu keserek, bir
liralık posta puluyla beraber bir
zarfa koyup,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL
adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecektir
ve her hafta değişik konuda ka-
rikatürlerle bir de AKBABA LO-
TO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LO-
TO kuponunu doldurup yarışma-
ya katılabilecekleri gibi daha faz-
la kuponla da katılabilirler. Faz-
la AKBABA LOTO kuponu oyna-
yanlar fazla kur'a hakkı elde ede-
ceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun
karşılığı 25 liradır. Böylece yarış-
maya katılan okurlarımızın 25 li-
radan 5.000 liraya kadar kazan-
ma şansları olmaktadır. Onüç ku-
ponu da doğru dolduran okuru-
muz 5.000, oniki kuponu doğru
dolduran 1000, onbir kuponu doğ-
ru dolduran 500 liralara kazana-
caktır. Ayrıca 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4,
3, 2, 1 AKBABA LOTO kuponları-
nı doğru dolduranlar arasında
kur'a çekilecek ve okurlarımız
250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75,
50, 25 liralara kazanacaklardır.
Hepinizi iyi şanslar, başarılar
dileriz.

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon : 22 18 11

DIKKAT!

Mecmuamızın eski sayılarını is-
teyen okuyucularımızın, beher
sayı için 125 Krş. luk posta pulu
göndermeleri kâfidir.

Milletler Gülüyor

Belge

Parkta tanışan iki kişiden biri sordu:

— Demek hastaneden yeni çıktınız? Peki, akıldığınızı baş-
kalarına nasıl kabul ettirebiliyorsunuz?

— Kolay, diye cevap verdi diğeri. İş ona kalsın. Nâra atarla
nâra atıyorum, şarkı söyleyenle şarkı söylüyorum, ağlayanla ağ-
lıyorum, gülenle gülüyorum, akıllıları kopya ederek geçinip gi-
diyorum!

Sonunda...

Yeni eserini koltuğunun altına sıkıştıran genç piyes yazarı,
editörün yanından ayrılırken:

— Beğenmediniz demek, diye mırıldandı.

— Kötü sayılmaz, ama biraz fazlaca durgun, diye görüşünü a-
çıkladı diğeri. Hem sonunda hiçbir sebep yokken polislerin yayım
ateşi açmasına bir türlü akıl erdiremedim. O sahne konmasa da
olurdu.

— Olmazdı, dedi yazar. O sahne konmasaydı, seyirciyi hiç
kimse uyandıramazdı!

— Heey!.. Kızımın odasında ne işin var ulan?..

Ne yapmış?

Heyecanla mutfaktan çıkan ço-
cul:

— Sütün içine fare düşmüş!
diye bağırdı.

Annesi telaşla sordu:

— Süte fare mi düşmüştü? Peki
sen ne yaptın?

— Hiç, diye omuzlarını kaldı-
rdı çocuk. Hemen bizim teki so-
kuverdim süt tasına!

— Dinle, sevgilim... Seni ne
kadar çok seviyorum!...

Üstün tarafı

Yeni gelin, iki günlük kocası.
na sordu:

— Bekâr olsaydın, arkadaşları-
mın hangisiyle evlenirdin?

— Collette ile diye cevap, ver-
di kocası.

— Peki ama, arkadaşlarımmın
içinde en az güzel olanı odur.

— Evet ama, en iyi öpüşen de
odur!

Sayma ihtiyacı

— Bir, iki, üç, dört, diye ko-
mut veren piyano hocasının, me-
zûrleri iyi sayınız matmazel, diye
kızına çıkışmasını hazmedeme-
yen anne:

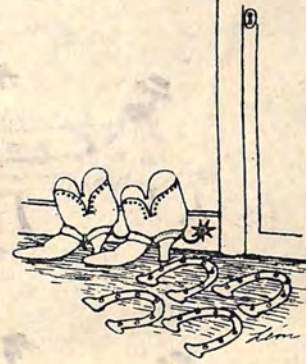
— Rica ederim mösyö, diye a-
raya girdi. Yeterince zengin olan
kızının sayılarla uğraşmaya ih-
tiyacı yoktur!

Çalışkan öğrenci

Gramer dersinde küçük Toto-
yu tahtaya kaldıran öğretmen,
sordu:

— «Ben yıkıyorum, sen yı-
kanyorsun, o yıkıyor; biz yı-
kanyoruz, siz yıkıyorsunuz,
onlar yıkıyorlar» dersem, bah-
settüğim nedir?

Toto yıldırım gibi cevap verdi:
— Pazar günüdür!

Yazısız

Doktorda

— Demek bu bebek içtiği sütü
hazmedemiyor ha? diyen doktor,
bebeğin annesine döndü:

— Soyununuz lütfen!

Soyundu genç kadın. Soyundu
ama, göğüsleri hemen hemen yok
denecek kadar küçüktü.

Kadını sıkı bir muayeneden ge-
çiren doktor:

— Bu göğüslerle, siz bu çocu-
ğu besleyemezsiniz, dedi.

— Eh, diye alaylı bir iç geçir-
di diğeri. Anası düşünsün. Zira
ben onun dadısıyım!

Mirastan önce

Sınıfın en devamsız öğrencisi-
ni kaldıran hukuk profesörü,
sordu:

— Akrabalarımızdan muhtemel
bir mirasa namzet olduğunuzu
farzedelim. Hakkınıza düşen pa-
rayı almadan önce ne yaparsınız?

Öğrenci cevap verdi:

— Borç yaparım!

— Onu benden, daha nazik bir
şekilde isteyebilirdiniz zannede-
rim!...

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

- İYİ FİKİR, ÜSTÜ AÇIK GİDELİM !..

YAZISIZ...

-SAKIN KIPİRDAMAYIN !

YAZISIZ...

- SEN ONU ASIL DÜN GÖRMELİYDİN ... MA-
YOSUNUN ARKASINI ÖNÜNE GİYMİŞTİ !..

YAZISIZ...

-HİMM, SİZDE BÜYÜKLÜK KOMPLEKSİ
Sİ VAR KÜÇÜK HANIM...

-UFAK, TAADDHÜTLÜ !

YAZISIZ...

Terkibinde krem hassaları
bulunan Puro kalite
bakımından en üstün tuvalet
sabunu ve çok müessir
bir güzellik müstahzarıdır.
Puro Güzellik Metodunu
hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam
bol PURO köpüğü ile
cildinizi masaj yaparak
sabunlayınız

Hiç sabun izi
kalmıyacak şekilde
yüzünüzü bol su ile
yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile
ve cildi tahrîş
etmeden yüzünüzün
nemini alınız.

Kısa bir müddet
içinde daha genç
göründüğünüzü,
daha cazip, daha güzel
olduğunuzu bizzat
farkedeceksiniz.

(Ak. : 103)

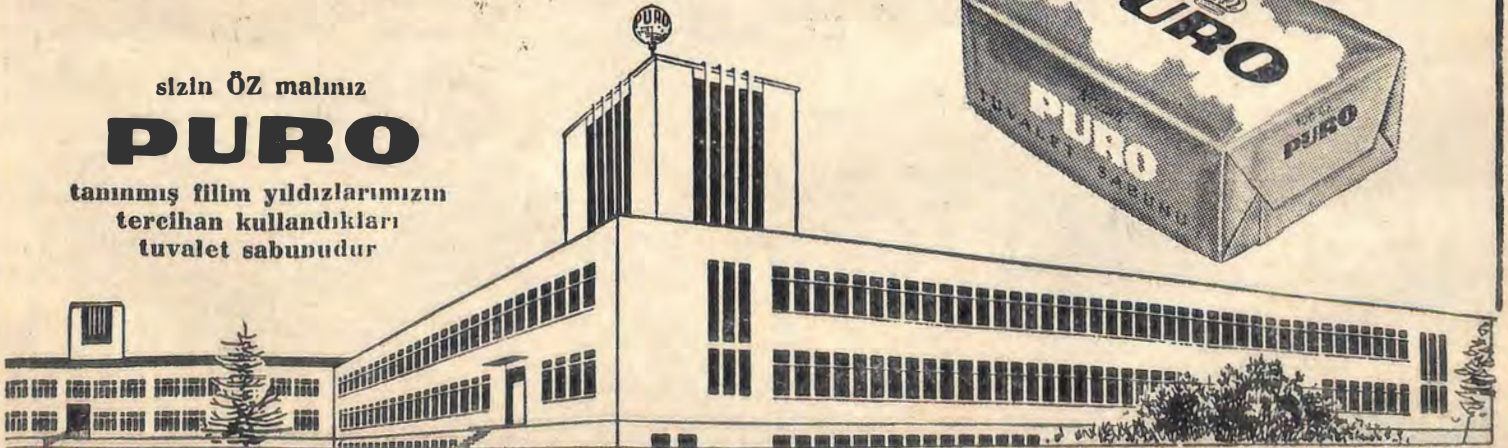
Gençlik

GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN
KREMLİ PURO KULLANINIZ

sızın ÖZ malımız

PURO

tanınmış film yıldızlarımızın
tercihan kullandıkları
tuvalet sabunudur

AKBABA-LOTO

3

İSİM :

ADRES :

1 2 3 4 5 6

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
Büyük ilgi gösterdiğiniz AKBABA LOTO yarışmasının üçüncüsünü bu sayımızda sunuyoruz.

«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş bin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynı bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgili olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesin, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

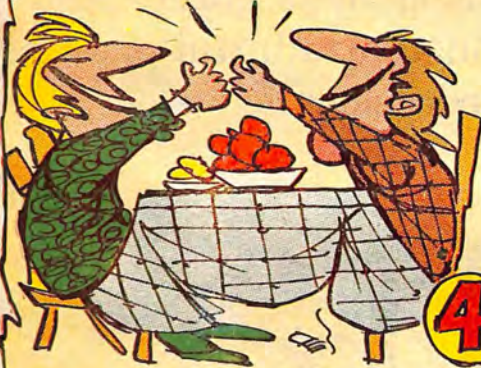
1

2

3

4

5

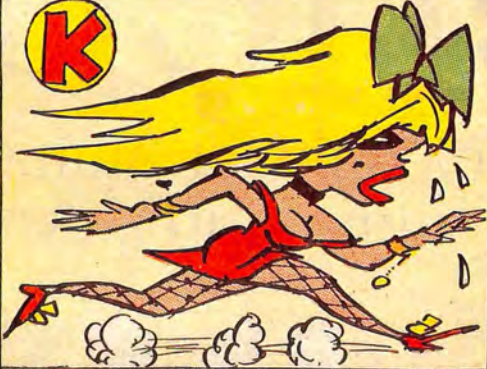

6

I

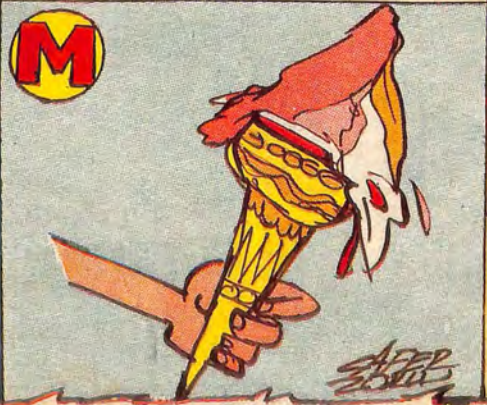
K

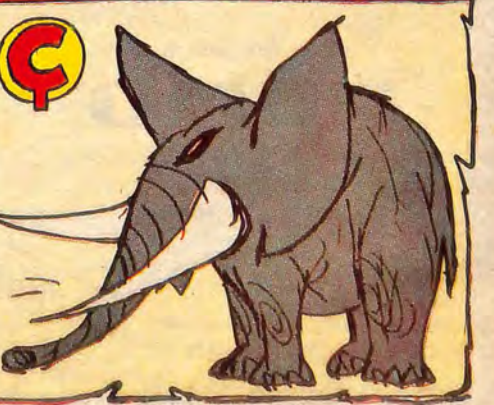
T

M

Ç

A

